A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített harmadik tanács)

2024. szeptember 25.*

„Energia – A villamos energia belső piaca – Kapacitásszámítási régió – CORE-régió – A teher-újraelosztás és az ellenkereskedelem költségmegosztási módszertanának ACER általi elfogadása – A tűréshatár jogszerű hurokáramlások tekintetében való meghatározása – Az (EU) 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése”

A T-485/21. sz. ügyben,

a **Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (BNetzA)** (székhelye: Bonn [Németország], képviselik: U. Karpenstein és K. Reiter ügyvédek)

felperes,

támogatja:

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviselik: J. Möller és N. Scheffel, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

az **Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynöksége (ACER)** (képviselik: P. Martinet, Z. Vujasinovic és E. Tremmel, meghatalmazotti minőségben, segítőik: P. Goffinet, L. Bersou és M. Shehu ügyvédek)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács),

tagjai: F. Schalin elnök, P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm, G. Steinfatt és D. Kukovec (előadó) bírák,

hivatalvezető: I. Kurme tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2023. június 12-i és 13-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

## Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetével a felperes, a Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (BNetzA) az Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynökségének (ACER) fellebbezési tanácsa által 2021. május 28-án hozott azon határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) megsemmisítését kéri, amellyel az helybenhagyta az ACER-nek a Belgiumot, a Cseh Köztársaságot, Németországot, Franciaországot, Horvátországot, Luxemburgot, Magyarországot, Hollandiát, Ausztriát, Lengyelországot, Romániát, Szlovéniát és Szlovákiát magában foglaló úgynevezett „CORE" -kapacitásszámítási régió (a továbbiakban: CORE-régió) villamosenergia-piaci átvitelirendszer-üzemeltetői által a teher-újraelosztás és az ellenkereskedelem költségmegosztási módszertanára vonatkozóan benyújtott javaslatról szóló, 2020. november 30-i 30/2020 határozatát, és amellyel elutasította az A-001–2021. sz. (egyesített) ügyben benyújtott fellebbezését.

## A jogvita előzményei

2 A felperes a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 2012/27/EU irányelv módosításáról szóló, 2019. június 5-i (EU) 2019/944 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2019. L 158., 125. o.; helyesbítés: HL 2021. L 373., 96. o.) 57. cikke (1) bekezdésének értelmében vett német nemzeti szabályozó hatóság. A 2005. július 7-i Gesetz über die Elektrizitäts- und Gasversorgung (Energiewirtschaftsgesetz – EnWG) (a villamosenergia- és gázellátásról szóló törvény; BGBI. 2005. I, 1970. o.) 56. §-a (1) bekezdése első mondata 1. pontjának megfelelően Németországban ő gyakorolja a kapacitásfelosztásra és a szűk keresztmetszetek kezelésére vonatkozó iránymutatás létrehozásáról szóló, 2015. július 24-i (EU) 2015/1222 bizottsági rendelettel (HL 2015. L 197., 24. o.; helyesbítés: HL 2020. L 296., 8. o.) a nemzeti szabályozó hatóságokra ruházott hatásköröket.

3 A 2015/1222 bizottsági rendelet 74. cikke (1) bekezdésének megfelelően minden kapacitásszámítási régió valamennyi átvitelirendszer-üzemeltetője legkésőbb a kapacitásszámítási régiókról szóló döntéstől számított tizenhat hónapon belül javaslatot dolgoz ki a teher-újraelosztás és ellenkereskedelem költségmegosztásának közös módszertanára (a továbbiakban: költségmegosztási módszertan) vonatkozóan.

4 2016. november 17-én az ACER a 2015/1222 rendelet 15. cikkének megfelelően elfogadta a kapacitásszámítási régiók meghatározásáról szóló 06/2016 határozatot. E határozat 1. cikke és I. melléklete felsorolja a tagállamoknak a CORE-régióhoz tartozó területeit.

5 A CORE-régió átvitelirendszer-üzemeltetői költségei megosztásának módszertanára vonatkozó javaslatot az e határozatot követő tizenhat hónapon belül, azaz legkésőbb 2018. május 17-ig kellett volna benyújtani.

6 A CORE-régió átvitelirendszer-üzemeltetői azonban a fenti 5. pontban említett határidőn belül nem nyújtottak be a költségmegosztási módszertanra vonatkozó javaslatot. Ezen átvitelirendszer-üzemeltetők a 2015/1222 rendelet 9. cikke (4) bekezdésének megfelelően tájékoztatták a nemzeti szabályozó hatóságokat és az ACER-t, hogy több időre van szükségük e javaslat kidolgozásához. Az ACER erről tájékoztatta az Európai Bizottságot, amely konzultált az

átvitelirendszer-üzemeltetőkkel, a nemzeti szabályozó hatóságokkal és az ACER-rel annak érdekében, hogy segítse az említett átvitelirendszer-üzemeltetőket e javaslat kidolgozásában és jóváhagyás céljából a lehető leghamarabb történő benyújtásában.

7 2019. március 27-én a CORE-régió átvitelirendszer-üzemeltetői a 2015/1222 rendelet 9. cikke (7) bekezdése h) pontjának megfelelően a költségmegosztási módszertanra vonatkozó javaslatot nyújtottak be e régió valamennyi nemzeti szabályozó hatóságához, amely javaslathoz csatoltak egy magyarázó dokumentumot. E nemzeti szabályozó hatóságoknak az említett rendelet 9. cikke (10) bekezdésének megfelelően hat hónap állt rendelkezésükre, hogy e javaslatról döntsenek.

8 2019. szeptember 26-án az említett nemzeti szabályozó hatóságok kérésére az ACER úgy határozott, hogy hat hónappal, azaz 2020. március 27-ig meghosszabbítja az említett javaslat jóváhagyására vonatkozó határidőt.

9 2020. március 27-én a CORE-régió energiaszabályozói fórumának elnöke e régió valamennyi nemzeti szabályozó hatósága nevében bejelentette, hogy ez utóbbiak ugyanezen napig nem tudtak döntést hozni a benyújtott javaslatról, mivel a javaslatot nagyrészben hiányosnak tekintették, mégpedig olyan mértékben, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok nem tudták azt jóváhagyni, illetve annak módosítását kérni.

10 Ugyanezen a napon, mivel a CORE-régió nemzeti szabályozó hatóságai nem tudtak megállapodásra jutni a költségmegosztási módszertanra vonatkozó, az átvitelirendszer-üzemeltetők által benyújtott javaslatról, az ACER megállapította, hogy hatáskörrel rendelkezik arra, hogy az Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynökségének létrehozásáról szóló, 2019. június 5-i (EU) 2019/942 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2019. L 158., 22. o.) 5. cikkének (3) bekezdése és 6. cikkének (10) bekezdése, valamint a 2015/1222 rendelet 9. cikkének (11) bekezdése alapján határozatot hozzon e javaslatról. Ez utóbbi rendelkezés szerint az ACER-nek a 2019/942 rendelet 6. cikke (12) bekezdése a) pontjának megfelelően hat hónapon belül kellett ilyen határozatot hoznia.

11 Az ACER, a CORE-régió valamennyi nemzeti szabályozó hatósága és e régió valamennyi átvitelirendszer-üzemeltetője között az átvitelirendszer-üzemeltetők által benyújtott, a költségmegosztási módszertanra vonatkozó e javaslat és az arra vonatkozóan több megbeszélés és többszöri szavazás során eszközölt módosítások tárgyában folytatott együttműködés, egyeztetések és megbeszélések jellemezte hosszú időszakot követően az ACER-en belüli szabályozók tanácsa, amely a nemzeti szabályozó hatóságok képviselőiből áll, 2020. november 18-án a 2019/942 rendelet 22. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján kedvező véleményt adott az említett javaslatról.

12 2020. november 30-án az ACER a 30/2020 határozattal elfogadta az utóbbi határozat I. mellékletében szereplő költségmegosztási módszertant („Common methodology for redispatching and countertrading cost sharing for the Core CCR in accordance with Article 74 of Commission Regulation (EU) 2015/1222 of 24 July 2015”) (a továbbiakban: vitatott költségmegosztási módszertan).

13 2021. január 29-én a felperes a 2019/942 rendelet 28. cikkének megfelelően fellebbezést nyújtott be az ACER fellebbezési tanácsához a 30/2020 határozattal szemben. A CORE-régió más átvitelirendszer-üzemeltetői és nemzeti szabályozó hatóságai is fellebbezést nyújtottak be e határozattal szemben. 2021. február 18-án a fellebbezési tanács összevonta mindezeket a fellebbezéseket.

14 2021. május 28-án a fellebbezési tanács elfogadta a megtámadott határozatot, amellyel helybenhagyta a 30/2020 határozatot, és teljes egészében elutasította az azzal szemben benyújtott fellebbezéseket.

## A felek kérelmei

15 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– másodlagosan, amennyiben a Törvényszék nem semmisíti meg a megtámadott határozatot teljes egészében, semmisítse meg azon részében, amely helybenhagyja a 30/2020 határozat I. melléklete 1. cikke (1) bekezdésének második mondatát, 2. cikke (2) bekezdésének j) pontját, 3. cikkét, 7. cikkét és 12. cikkének (2) bekezdését;

– az ACER-t kötelezze a költségek viselésére.

16 Az ACER azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

17 A felperes kérelmeinek támogatása végett beavatkozó Németországi Szövetségi Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék semmisítse meg a megtámadott határozatot.

## A jogkérdésről

18 Keresete alátámasztása érdekében a felperes hat jogalapra hivatkozik.

19 Az első jogalap azon alapul, hogy a megtámadott határozat jogellenesen terjeszti ki a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körét az övezetek közötti elemektől (a továbbiakban: rendszerösszekötők) eltérő hálózati elemekre, a második azon, hogy a megtámadott határozat jogellenesen zárja ki a szűk keresztmetszeteket enyhítő áramlásoknak a költségmegosztás során történő figyelembevételét, a harmadik a jogszerű hurokáramlásokra vonatkozó tűréshatár (a továbbiakban: tűréshatár) téves meghatározásán, a negyedik azon, hogy a hálózati túlterheltség okainak meghatározása során tévesen tulajdonítanak elsőbbséget a hurokáramlásoknak a belső áramlásokkal szemben, az ötödik az alkalmazott módszer összességében vett jogellenességén, a hatodik pedig az átvitelirendszer-üzemeltetők számára előírt azon kötelezettség jogellenességén, hogy nyújtsanak be a vitatott költségmegosztási módszertan módosítására vonatkozó javaslatokat.

20 Az ACER kéri a felperes által felhozott valamennyi jogalap megalapozatlanként történő elutasítását.

21 A Törvényszék szerint célszerű az első, a negyedik és a harmadik jogalapot egymás után megvizsgálni.

***Az első, a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körére vonatkozó jogalapról***

22 A felperes három kifogásra hivatkozik az arra alapított első jogalapja alátámasztása érdekében, hogy a megtámadott határozat jogellenesen terjeszti ki a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körét a rendszerösszekötőktől eltérő hálózati elemekre. Mindazonáltal úgy tűnik, hogy a felperes elfogadja azt, hogy a kritikus hálózati elemeken jelentkező szűk keresztmetszetek is az övezetközi kereskedelemnek a villamos energia belső piacáról szóló, 2019. június 5-i (EU) 2019/943 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2019. L 158., 54. o.) értelmében vett korlátozását eredményezik. Következésképpen úgy tűnik, hogy a felperes – legalábbis másodlagosan – elfogadja a belső kritikus hálózati elemeknek a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körébe való bevonását.

23 Elsősorban a felperes arra hivatkozik, hogy az így körülhatárolt alkalmazási kör összeegyeztethetetlen a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésével és a 2015/1222 rendelet 74. cikkével.

24 Másodsorban, a felperes a vitatott költségmegosztási módszertan elfogadására vonatkozó jogalap hiányára hivatkozva azt állítja, hogy a hatáskör-átruházás elvére tekintettel az ACER nem igazolhatja a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körének a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésében előírtakhoz képest történő kiterjesztését azzal a megfontolással, amely szerint az említett rendelet és a 2015/1222 rendelet rendelkezései nem zárják ki az alkalmazási kör ilyen kiterjesztését.

25 Harmadsorban a felperes azt állítja, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan tág alkalmazási körét nem igazolhatják az üzembiztonsággal és a „szennyező fizet” elvvel kapcsolatos megfontolások sem.

26 A Németországi Szövetségi Köztársaság egyetért a felperes által előadott érvekkel.

27 Az ACER vitatja a felperes és a Németországi Szövetségi Köztársaság érveit.

*Előzetes észrevételek*

28 Előzetesen elsősorban emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozatban a fellebbezési tanács a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körének jogellenességére alapított érveket lényegében az említett határozat 89–379. pontjában („First Consolidated Plea – Excessive scope of the RDCTCS and unlawful determination of XNEs”), 1078–1105. pontjában („Eighth Consolidated Plea – Polluter Pays Principle”), valamint 1126–1191. pontjában (203–212. oldal) („Fourteenth Consolidated Plea – ACER exceeded its competence and infringed the principle of conferral”) cáfolta.

29 Amint az lényegében a megtámadott határozat 196–210. pontjából kitűnik, e határozat részben a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének olyan értelmezésén alapul, amely szerint e rendelkezés a „szennyező fizet” elvet tükrözi. Hasonlóképpen, e rendelkezés előírja az övezetek közötti szűk keresztmetszethez hozzájáruló fizikai áramlások eredetének meghatározását, anélkül viszont, hogy a költségek megosztását a rendszerösszekötők szűk keresztmetszetei tekintetében végrehajtott beavatkozó intézkedésekre korlátozná.

30 Hasonlóképpen, amint az lényegében a megtámadott határozat 173–180. pontjából kitűnik, a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan megfelel a 2015/1222 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének, mivel a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körébe tartozó hálózati elemekre vonatkozó intézkedések határkeresztező vonatkozással bírtak.

31 Másodsorban, az első jogalap vizsgálata a megtámadott határozatban megerősített vitatott költségmegosztási módszertant illetően magában foglalja e módszertan jogalapjának, céljának és alkalmazási körének meghatározását.

32 Először is, ami a vitatott költségmegosztási módszertan jogalapját és célját illeti, meg kell állapítani, hogy azt a 2015/1222 rendelet 74. cikkének megfelelően fogadták el, és hogy e rendelkezés (2) bekezdése előírja a határkeresztező vonatkozású beavatkozó intézkedéseket érintő költségmegosztó megoldások elfogadását. Az említett módszertan célja tehát az, hogy megossza az átvitelirendszer-üzemeltetők között a költséges beavatkozó intézkedések, vagyis a teher-újraelosztás és az ellenkereskedelem aktiválásával járó költségeket.

33 E tekintetben a 2015/1222 rendelet 2. cikkének 13. pontja úgy határozza meg a „beavatkozó intézkedés[t]”, mint „az üzembiztonság fenntartása érdekében egy vagy több átvitelirendszer-üzemeltető által manuálisan vagy automatikusan alkalmazott bármely intézkedés[t]”.

34 A 2019/943 rendelet 2. cikkének 26. pontja úgy határozza meg a teher-újraelosztást, mint egy vagy több átvitelirendszer-üzemeltető vagy elosztórendszer-üzemeltető által – a termelés, a terhelés vagy mindkettő módosítása révén – hozott intézkedést, többek között korlátozást, a villamosenergia-rendszerben megvalósuló fizikai áramlás megváltoztatása és a fizikai szűk keresztmetszet enyhítése vagy a rendszerbiztonság más módon történő biztosítása céljából.

35 A 2019/943 rendelet 2. cikkének 27. pontja úgy határozza meg az ellenkereskedelmet, mint a fizikai szűk keresztmetszet enyhítésére a rendszerüzemeltetők által elindított, két ajánlattételi övezet közötti övezetközi kereskedelmet.

36 A szűk keresztmetszetet, amely az üzembiztonságot érintő, beavatkozó intézkedést szükségessé tevő kockázatot jelent, a 2019/943 rendelet 2. cikkének 4. pontja úgy határozza meg, mint „olyan helyzet[et], amelyben a piaci szereplők által jelzett, hálózati területek közötti kereskedési igények nem elégíthetők ki maradéktalanul, mert jelentős mértékben kihatnának a fizikai áramlásra olyan hálózati elemekben, amelyek ezen áramlások továbbítására nem képesek”.

37 A szűk keresztmetszetet fizikai áramlások okozzák. A vitatott költségmegosztási módszertan a fizikai áramlások több típusát határozza meg. Ezek közül a vitatott költségmegosztási módszertan 2. cikke (2) bekezdésének a) pontja úgy határozza meg a megosztott áramlásokat, mint „valamely hálózati elemen történő fizikai áramlás[t], ahol a forrás és a nyelő különböző ajánlattételi övezetekben található”. A belső áramlásokat a vitatott költségmegosztási módszertan 2. cikke (2) bekezdésének o) pontja úgy határozza meg, mint „valamely hálózati elemen történő fizikai áramlás[t], ahol a forrás és a nyelő, valamint teljes hálózati elem ugyanazon ajánlattételi övezeten belül található”. A vitatott költségmegosztási módszertan 2. cikke (2) bekezdésének p) pontja szerint a hurokáramlás „valamely hálózati elemen történő fizikai áramlás, ahol a forrás és a nyelő ugyanabban az övezetben, a hálózati elem vagy annak egy része pedig eltérő övezetben található”.

38 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése előírja a két ajánlattételi övezet közötti szűk keresztmetszetek enyhítésére irányuló beavatkozó intézkedések költségeinek annak alapján történő megosztását, hogy a valamely övezet belső ügyleteiből eredő áramlások mennyiben járulnak hozzá ehhez a szűk keresztmetszethez. E bekezdés ugyanis úgy rendelkezik, hogy „[a] beavatkozó intézkedések költségeinek az átvitelirendszer-üzemeltetők közötti felosztása során a szabályozó hatóságok elemzik, hogy az ajánlattételi övezetek belső ügyleteiből eredő áramlások milyen mértékben járulnak hozzá a két ajánlattételi övezet közötti megfigyelt szűk keresztmetszethez, és a szűk keresztmetszethez való hozzájárulás alapján osztják el a költségeket az ilyen áramlás generálásáért felelős ajánlattételi övezetek átvitelirendszer-üzemeltetői között, kivéve az ajánlattételi övezetek belső ügyleteiből eredő azon költségeket, amelyek az adott ajánlattételi övezetben nem érik el a strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintet”.

39 E tekintetben a 2019/943 rendelet 2. cikkének 65. pontja úgy határozza meg az ajánlattételi övezetet, mint „a legnagyobb földrajzi terület[et], amelyen belül a piaci résztvevők kapacitásfelosztás nélkül képesek villamos energiával kereskedni”. Jelenleg a CORE-régió részét képező területek az esetek többségében a tagállamok területének felelnek meg.

40 Másodszor, amint az a vitatott költségmegosztási módszertan 5. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, a beavatkozó intézkedések költségeinek felosztása érdekében meg kell határozni azt a hálózati elemet, amelyen az egyes beavatkozó intézkedéseket ténylegesen végrehajtják.

41 Amint azt a megtámadott határozat 106–110. pontja hangsúlyozza, a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási köre nemcsak az övezetek közötti hálózati elemekre (rendszerösszekötők), hanem a 220 kilovolt (kV) vagy annál nagyobb feszültségszintű belső hálózati elemekre is kiterjed.

42 A vitatott költségmegosztási módszertan ugyanis a 3. cikkének (4) bekezdésében előírja, hogy minden „határkeresztező vonatkozású hálózati elem” tekintetében „sor kerülhet költségmegosztásra”.

43 Egyrészt, ami a határkeresztező vonatkozású hálózati elemeket illeti, a vitatott költségmegosztási módszertan a 2. cikke (2) bekezdésének j) pontjában úgy határozza meg ezeket az elemeket, mint „olyan hálózati elemek[et], […] amelyeket határkeresztező vonatkozásúként azonosítottak, és amelyek tekintetében az üzembiztonság megsértését koordinált módon kell kezelni”.

44 E tekintetben a megtámadott határozat 106–110. pontjából kitűnik, és mindemellett a felek között sem vitatott, hogy a „határkeresztező vonatkozású hálózati elemek” fogalmát ugyanúgy kell értelmezni, mint az ACER-nek a CORE-régió vonatkozásában a 2015/1222 rendelet 35. cikkének (1) bekezdése szerinti összehangolt teher-újraelosztás és ellenkereskedelem módszertanáról szóló, 2020. december 4-i 35/2020 határozatával elfogadott, a CORE-régió vonatkozásában az összehangolt teher-újraelosztás és ellenkereskedelem módszertanának (a továbbiakban: RDCT-módszertan) 5. cikkében foglalt meghatározásban, valamint az ACER-nek a CORE-régió vonatkozásában a regionális üzembiztonsági koordináció módszertanáról szóló, 2020. december 4-i 33/2020 határozatával elfogadott, a CORE-régió vonatkozásában a villamosenergia-átviteli hálózat üzemeltetésére vonatkozó iránymutatás megalkotásáról szóló, 2017. augusztus 2-i (EU) 2017/1485 bizottsági rendelet (HL 2017. L 220., 1. o.) 76. cikkének (1) bekezdése szerinti regionális üzembiztonsági koordináció módszertanának (a továbbiakban: ROSC-módszertan) 5. cikkében foglalt meghatározásban szereplő fogalmat.

45 A „határkeresztező vonatkozású hálózati elemek” fogalma ily módon vonatkozik egyrészt a CORE-régió átvitelirendszer-üzemeltetőinek a másnapi és a napon belüli kapacitásszámítás közös módszertanára vonatkozó javaslatairól szóló, az ACER-nek a CORE-régió átvitelirendszer-üzemeltetőinek a másnapi és a napon belüli kapacitásszámítás közös módszertanáról szóló, 2019. február 21-i 02/2019 határozatával elfogadott módszertanok (a továbbiakban: CCM-módszertanok) 5. cikke (1) bekezdésének és 7. cikkének megfelelően minden kritikus hálózati elemre, vagyis jelenleg a rendszerösszekötőkre és az átvitelirendszer-üzemeltetők által megjelölt, 5%-os vagy annál nagyobb – a villamosenergia-piacokra vonatkozó adatok benyújtásáról és közzétételéről, valamint a 714/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2013. június 14-i 543/2013/EU bizottsági rendelet (HL 2013. L 163., 1. o.; helyesbítés: HL 2015. L 36., 15. o.) 2. cikkének 22. pontjában meghatározott – villamosenergia-átviteli tényezőjű belső hálózati elemekre, és másrészt főszabály szerint minden, 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű belső hálózati elemre.

46 A 2019/943 rendelet 2. cikkének 69. pontjában szereplő meghatározás szerint a kritikus hálózati elem „olyan, adott ajánlattételi övezeten belüli vagy ajánlattételi övezetek közötti hálózati elem, amelyet a[z övezetközi] kapacitás [ki]számítási eljárás[á]nál figyelembe vesznek, mert korlátozza a[z ezen övezetek közötti] kereskedésre szánt villamos energia mennyiségét”.

47 A kritikus hálózati elemek tehát vagy rendszerösszekötők, vagy olyan belső elemek, amelyek villamosenergia-átviteli tényezője 5% vagy annál nagyobb. A vitatott költségmegosztási módszertan értelmében határkeresztező vonatkozású hálózati elemnek minősül minden kritikus hálózati elem, valamint a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű belső hálózati elemek.

48 Másrészt a „határkeresztező vonatkozású teher-újraelosztási és ellenkereskedelmi intézkedések” fogalmát illetően meg kell állapítani, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan 3. cikkének (1) bekezdése pontosítja, hogy e fogalom az RDCT-módszertannak és a ROSC-módszertannak megfelelően meghatározott, határkeresztező vonatkozású teher-újraelosztási és ellenkereskedelmi intézkedésekre vonatkozik.

49 Ebből következik, amint azt a felek is megerősítették, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan értelmében a határkeresztező vonatkozású teher-újraelosztási és ellenkereskedelmi intézkedéseket főszabály szerint a határkeresztező vonatkozású hálózati elemek szűk keresztmetszetének enyhítésére irányuló valamennyi teher-újraelosztási és ellenkereskedelmi intézkedés alkotja.

*Az alkalmazási kör elemzése*

– *A vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körének kiterjesztéséről*

50 A felperes szerint a megosztásból ki kell zárni a rendszerösszekötőknek vagy legalábbis kritikus hálózati elemeknek nem minősülő belső hálózati elemekhez rendelt beavatkozó intézkedések költségeit. A felperes különösen azt állítja, hogy mindenesetre a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemeken jelentkező szűk keresztmetszetek belső szűk keresztmetszetek, amelyek nem tartoznak az övezetek közötti szűk keresztmetszeteknek a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése értelmében vett fogalmába.

51 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a felperes megalapozottan hivatkozik-e arra, hogy a beavatkozó intézkedések költségeinek megosztását a CCM-módszertanokból következő kritikus hálózati elemekre kell korlátozni, mivel olyan elemekről van szó, amelyek a 2019/943 rendelet 2. cikkének 69. pontja szerint „korlátozz[ák] a kereskedésre szánt villamos energia mennyiségét”. Ennélfogva csak az ezen elemeken fennálló szűk keresztmetszet lenne a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése értelmében vett, övezetek közötti szűk keresztmetszet.

52 Először is meg kell vizsgálni, hogy kizárólag a kritikus hálózati elemek bírnak-e határkeresztező vonatkozással a 2015/1222 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése értelmében.

53 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2015/1222 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése szerint a vitatott költségmegosztási módszertan „magában foglalja a határkeresztező vonatkozású intézkedéseket érintő költségmegosztási megoldásokat”. Egyebekben ugyanezen rendelet 74. cikke (4) bekezdésének b) pontja kimondja, hogy a vitatott költségmegosztási módszertanban meg kell határozni, hogy „az övezetközi kapacitás garantálását célzó teher-újraelosztás vagy ellenkereskedelem alkalmazása miatt felmerült költségek közül melyek alkalmasak egy kapacitásszámítási régió”, a jelen esetben a CORE-régió „valamennyi átvitelirendszer-üzemeltetője közötti megosztásra”.

54 Így annak megállapítása érdekében, hogy a megtámadott határozatban megerősített, vitatott költségmegosztási módszertan összeegyeztethető-e a 2015/1222 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésével, meg kell vizsgálni, hogy azon beavatkozó intézkedések, amelyek költségeinek megosztására e módszertan irányul, mennyiben irányulnak az övezetközi kapacitás garantálására.

55 Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy a 2015/1222 rendelet a 2019/943 rendelet végrehajtási aktusa, amint az a villamos energia határokon keresztül történő kereskedelme esetén alkalmazandó hálózati hozzáférési feltételekről és az 1228/2003/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 714/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2009. L 211., 15. o.) 18. cikkének (5) bekezdéséből kitűnik, amely rendelet helyébe később a 2019/943 rendelet lépett. E rendelet tehát a 2015/1222 rendeletnél magasabb szintű és annál későbbi jogi norma. Márpedig azon eset kivételével, amikor valamely végrehajtási rendelet rendelkezéseinek jelentése világos és egyértelmű, és ezért nem igényel értelmezést, e rendelkezéseket lehetőség szerint úgy kell értelmezni, hogy az összeegyeztethető legyen az alaprendelet rendelkezéseivel (2017. február 28-i Canadian Solar Emea és társai kontra Tanács ítélet, T-162/14, nem tették közzé, EU:T:2017:124, 150. pont). A 2015/1222 rendelet 74. cikkét tehát a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésével összhangban kell értelmezni.

56 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése nem határozza meg sem azokat a hálózati elemeket, amelyek tekintetében a beavatkozó intézkedések célja az övezetek közötti szűk keresztmetszetek enyhítése, sem pedig azokat a hálózati elemeket, amelyekre az övezetek közötti szűk keresztmetszetek enyhítésére irányuló beavatkozó intézkedések költségeit el kell osztani.

57 Ugyanebben az értelemben a 2019/943 rendelet 2. cikkének 4. pontja sem pontosítja, hogy melyek azok a hálózati elemek, amelyeken a fizikai szűk keresztmetszetek – köztük az övezetközi kereskedelemhez kapcsolódóak – bekövetkeznek.

58 Márpedig a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése az átvitelirendszer-üzemeltetők által az övezetközi kereskedelem biztosítása érdekében aktivált beavatkozó intézkedések költségeire hivatkozik, és ezt követően megköveteli, hogy az említett költségeket az

átvitelirendszer-üzemeltetők között annak alapján osszák el, hogy az övezetek belső ügyleteiből eredő áramlások milyen mértékben járulnak hozzá a két övezet között megfigyelt szűk keresztmetszethez.

59 Következésképpen a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének célja szerint meg kell határozni, hogy mely szűk keresztmetszeteket kell összehangoltan enyhíteni az övezetközi kereskedelem biztosítása érdekében, ami a fenti 54. és 55. pontnak megfelelően ezt követően lehetővé teszi annak megállapítását, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan tárgyát képező beavatkozó intézkedések célja az-e, hogy garantálják az övezetközi kapacitást a 2015/1222 rendelet 74. cikke (4) bekezdésének b) pontja értelmében.

60 Másodszor hangsúlyozni kell, hogy az annak meghatározására irányuló ilyen elemzés elvégzése érdekében, hogy mely beavatkozó intézkedések teszik lehetővé az övezetközi kereskedelem biztosítását, és így melyeket érinti a költségmegosztás, tisztázni kell a beavatkozó intézkedések által az övezetközi kapacitás CCM-módszertanok által előírt számítási folyamata, valamint a 2017/1485 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének b) pontjának megfelelően a ROSC-módszertan által meghatározott regionális üzembiztonsági értékelési folyamat (a továbbiakban: CROSA-folyamat) összefüggésében betöltött szerepet.

61 Elsősorban meg kell állapítani, hogy az övezetközi kapacitás számítási folyamata a villamosenergia szállítása előtt két nappal kezdődik, és azt azon energia mennyiségének meghatározására használják, amely az üzembiztonsági határértékeken belül övezetközi kereskedés tárgyát képezheti.

62 A kapacitásszámítási folyamatot csak a kritikus hálózati elemek tekintetében végzik el. Egyrészt az átvitelirendszer-üzemeltetők az üzembiztonsági határértékek betartása érdekében a piac megnyitása előtt korlátozhatják azt az energiamennyiséget, amely a résztvevők közötti kereskedés tárgyát képezheti. Másrészt ez a folyamat is használ beavatkozó intézkedéseket, így teher-újraelosztást és ellenkereskedelmet. Ezeket a beavatkozó intézkedéseket, amelyeket a 2019/943 rendelet 16. cikke (4) bekezdésének megfelelően a rendelkezésre álló övezetközi kapacitás maximalizálása érdekében lehet aktiválni, az átvitelirendszer-üzemeltetők figyelembe veszik, de még nem aktiválják.

63 Az övezetközi kapacitás kiszámítása során ugyanis nem aktiválnak beavatkozó intézkedéseket, és semmilyen költség nem merül fel.

64 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a jelen jogvita tárgyát képező teher-újraelosztás és ellenkereskedelem költséges beavatkozó intézkedéseire kizárólag a CROSA-folyamat keretében kerül sor, amely szorosan kapcsolódik az övezetközi kapacitás kiszámításához.

65 A 2017/1485 rendelet 76. cikke (1) bekezdése – határkeresztező vonatkozású beavatkozó intézkedések koordinált előkészítését szabályozó – b) pontja iii. alpontjának megfelelően, és amint az a ROSC-módszertan 3. cikke (2) bekezdésének b) pontjából kitűnik, a CROSA-folyamat célja a határkeresztező vonatkozású beavatkozó intézkedések összehangolása, jóváhagyása és végrehajtása. Amint az az említett ROSC-módszertan 5. és 9. cikkéből kitűnik, a határkeresztező vonatkozású beavatkozó intézkedések mindazok az intézkedések, amelyek legalábbis olykor alkalmasak arra, hogy az áram-határértékeknek a határkeresztező vonatkozású hálózati elemeken – vagyis főszabály szerint az övezetközi kapacitás számításához figyelembe vett valamennyi kritikus hálózati elemen, valamint minden egyéb, 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemen – bekövetkező megsértését kezeljék.

66 Hasonlóképpen, a ROSC-módszertan (12) preambulumbekezdése és 5. cikkének (1) bekezdése szerint a CROSA-folyamat a piaci eredmények ismeretét és az övezetközi kapacitás felosztását követően főszabály szerint biztosítja valamennyi, 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elem üzembiztonságát. Ebben az időpontban az átvitelirendszer-üzemeltetők részletes információkkal rendelkeznek a hálózatba betáplálásra vagy onnan vételezésre kerülő energiáról.

67 A CROSA-folyamat a ROSC-módszertan 13. cikkének és 14. cikke (1) bekezdésének megfelelően az egyes átvitelirendszer-üzemeltetők által a hálózatukon belül elvégzett helyi üzembiztonsági értékeléssel kezdődik, amelynek eredményeként az egyes átvitelirendszer-üzemeltetők egyedi hálózatmodellt hoznak létre.

68 Ezt követően a ROSC-módszertan 18. cikkének megfelelően az egyedi hálózatmodelleket a regionális koordinátorok rendelkezésére bocsátják, és ez utóbbiak egyesítik azokat annak érdekében, hogy közös hálózatmodellt hozzanak létre a nap minden órájára vonatkozóan, amely modell a 2015/1222 rendelet 2. cikkének 2. pontjának megfelelően „egy, az egész Unióra kiterjedő […] adatállomány[t foglal magában], amely leírja az energiarendszer […] jellemzőit”.

69 Amennyiben az áramlás valamely hálózati elemen meghaladja a maximális áramlást, az üzembiztonsági határértékek betartása érdekében beavatkozó intézkedést kell előkészíteni és végrehajtani.

70 Amint az a ROSC-módszertan (10) preambulumbekezdéséből kitűnik, a CROSA-folyamat keretében elő van irányozva a beavatkozó intézkedések optimalizálása.

71 Közelebbről, a CROSA-folyamaton belüli, a ROSC-módszertan 2. cikke (1) bekezdésének p) pontjában leírt ezen optimalizálás magában foglalja a folyamat minden egyes lefutása során annak konkrét meghatározását, hogy mely – kritikus vagy nem kritikus – hálózati elemen megfigyelt mely szűk keresztmetszetet kell összehangoltan kezelni.

72 Így a közös hálózatmodellben minden órára vonatkozóan meghatározzák, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők rendelkezésére álló összes beavatkozó intézkedés közül melyik az, amely a leginkább hatásos és gazdaságilag hatékony a 2017/1485 rendelet 76. cikke (1) bekezdése b) pontja iii. alpontjának megfelelően, és amely a közös hálózatmodellben minden rendszerösszekötőn és minden, 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű belső hálózati elemen képes megszüntetni a szűk keresztmetszeteket anélkül, hogy új szűk keresztmetszetet hozna létre, a ROSC-módszertan 20., 23. és 24. cikkének, valamint 27. cikke (1) bekezdésének megfelelően.

73 Harmadszor, a fentiek fényében elemezni kell, hogy – amint arra a felperes rámutatott – csak a kritikus hálózati elemeken (és következésképpen csak a rendszerösszekötőkön vagy legfeljebb az 5%-os vagy annál nagyobb villamosenergia-átviteli tényezővel rendelkező belső hálózati elemeken) végzett beavatkozó intézkedésekből eredő költségekre kell-e, hogy kiterjedjen a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási köre. E célból, amint az a fenti 59. pontban kifejtésre került, meg kell határozni, hogy mely szűk keresztmetszeteket kell összehangolt módon enyhíteni az övezetközi kereskedelem biztosítása érdekében.

74 E tekintetben elsősorban pusztán az a tény, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási köre kiterjed a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemeken megfigyelt szűk keresztmetszetek által okozott költségekre, nem lehet ellentétes a 2019/943

rendelet 16. cikkének (13) bekezdésével, mivel e rendelkezés kizárólag annak meghatározását vonja maga után, hogy mely szűk keresztmetszeteket kell összehangolt módon enyhíteni az övezetközi kereskedelem biztosítása érdekében.

75 Másodsorban, az átvitelirendszer-üzemeltető az egyes kritikus hálózati elemek kapacitásának legfeljebb 30%-át használhatja fel az ezen az elemen mutatkozó szűk keresztmetszetek enyhítésére, feltéve hogy – amint azt a 2019/943 rendelet 16. cikke (8) bekezdése első albekezdésének b) pontja előírja – az említett kapacitás 70%-a a 2019/943 rendelet 16. cikkének (1) és (8) bekezdése szerint továbbra is rendelkezésre áll az övezetközi kereskedelem számára.

76 Mindazonáltal az, hogy a szűk keresztmetszetek enyhíthetők a hálózati elemek egy alcsoportja kapacitása akár 30%-ának felhasználásával, nem jelenti azt, hogy kizárólag az elemek ezen alcsoportján végrehajtott beavatkozó intézkedések költségeit kellene megosztani.

77 Harmadsorban rá kell mutatni, hogy az egyes kritikus hálózati elemek kapacitása 70%-ának megfelelő minimális kapacitás garanciáját a leginkább hatásos módon a valamennyi 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemen aktivált beavatkozó intézkedések optimalizálása biztosítja. Ily módon a mindezen elemeken végzett beavatkozó intézkedések optimalizálása eléri a 2019/943 rendelet célkitűzéseit, többek között a 2019/943 rendelet 1. cikke a) pontjának megfelelően azt, hogy a piac jelzéseket adjon a hatékonyság és az ellátásbiztonság fokozásához.

78 Ez az optimalizálás hozzájárul a beavatkozó intézkedések költségeinek csökkentéséhez, ezáltal lehetővé téve az övezetközi kapacitás csökkentésének korlátozását, amint az a 2019/943 rendelet 16. cikkének (4) bekezdéséből kitűnik.

79 Negyedsorban, amennyiben a valamely átvitelirendszer-üzemeltető által a kritikus hálózati elemeknek nem minősülő belső elemeken aktivált beavatkozó intézkedések a kritikus hálózati elemeken jelentkező szűk keresztmetszetek enyhítéséhez szükséges optimális megoldásnak is részét képezik, az előbbi elemekkel kapcsolatos költségeket ugyanúgy fel kell osztani az átvitelirendszer-üzemeltetők között, mint az utóbbiakkal kapcsolatos költségeket. Következésképpen a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemeknek a költségmegosztási módszertan alkalmazási körébe való bevonásának mellőzése indokolatlan korlátozáshoz vezetne, többek között a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése fényében, amely megköveteli az övezetek közötti szűk keresztmetszet megszüntetése érdekében aktivált beavatkozó intézkedések valamennyi költségének megosztását, kivéve a két ajánlattételi övezet között megfigyelt szűk keresztmetszethez hozzájáruló, a tűréshatárt nem meghaladó áramlásokkal kapcsolatos költségeket.

80 Ha a költségek megosztása a kritikus hálózati elemekre korlátozódna, az esetlegessé válna, mivel a szűk keresztmetszetek kezeléséhez kapcsolódó költségeket eltérő módon osztanák meg attól függően, hogy mely elemen aktiválják a beavatkozó intézkedést. Amint azt az ACER helyesen megjegyzi, ez a különböző hálózati elemek, és így azon átvitelirendszer-üzemeltetők közötti hátrányos megkülönböztetéshez vezetne, amelyeknek ezek az elemek a tulajdonában állnak, amit a szóban forgó szabályozás nem ír elő.

81 Ennélfogva a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében leírt, belső ügyletekből eredő, a két ajánlattételi övezet között megfigyelt szűk keresztmetszethez hozzájáruló áramlások, amelyek a kritikus hálózati elemeken csökkentik az övezetközi kapacitást, nem kezelhetők eltérően a

költségek megosztása során akkor, ha ezek az áramlások nem kritikus hálózati elemeken haladnak át. Az elemek e két csoportján aktivált beavatkozó intézkedések a szűk keresztmetszetekkel kapcsolatos problémák megoldása érdekében optimalizálásra kerülnek.

82 Ötödsorban, a nem kritikus hálózati elemeken aktivált beavatkozó intézkedések olykor megszüntethetik a kritikus hálózati elemeken megfigyelt szűk keresztmetszeteket, amint azt az ACER a Törvényszék kérdéseire adott válaszában megjegyzi.

83 Következésképpen, mivel ezek a beavatkozó intézkedések hozzájárulhatnak a kritikus hálózati elemeken megfigyelt szűk keresztmetszetek megszüntetéséhez, költségeiket a „szennyező fizet” elvvel összhangban meg kell osztani. Ezzel szemben, ha ezek egy adott időpontban nem tudnak hozzájárulni a kritikus hálózati elemeken megfigyelt szűk keresztmetszet megszüntetéséhez, ez nem jelenti azt, hogy azok az elemek, amelyeken a beavatkozó intézkedéseket aktiválják, elveszítik az övezetközi kereskedelemmel fennálló kapcsolatukat. Egyrészt ugyanis a CROSA-folyamat keretében más szűk keresztmetszetekre és beavatkozó intézkedésekre tekintettel mégis ezeket a beavatkozó intézkedéseket választották ki annak érdekében, hogy regionális szinten megtalálják az optimális megoldást. Másrészt e szűk keresztmetszet, amennyiben azt határkeresztező áramlás, vagyis hurokáramlás okozza, határkeresztező vonatkozással bír.

84 Ráadásul, amint azt a 2019/943 rendelet (35) preambulumbekezdése kimondja, nyitott versenypiacon az átvitelirendszer-üzemeltetőknek megfelelő ellentételezést kell kapniuk az abból eredő költségekért, hogy a hálózatukon határkeresztező villamosenergia-áramlásokat fogadnak be, méghozzá azon átvitelirendszer-üzemeltetőktől, akiknek hálózatából a határkeresztező villamosenergia-áramlás ered, illetve akiknek hálózatában végződik.

85 Így a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése szerint a CROSA-folyamatba bevont valamennyi hálózati elemen végzett beavatkozó intézkedések potenciálisan relevánsak az övezetközi kereskedelem szempontjából, függetlenül ezen elemek villamosenergia-átviteli tényezőjétől, mivel az a CCM-módszertanok által használt fogalom, amely nem határozhatja meg a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése szerinti költségmegosztást.

86 Mindenesetre megjegyzendő, hogy ha az átvitelirendszer-üzemeltetők bizonyítják, hogy valamely, 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű nem kritikus hálózati elem soha nem lehet hasznos a regionális biztonság biztosítása és a felosztott övezetközi kapacitás garantálása szempontjából, azt a ROSC-módszertan 5. cikke (1) bekezdése b) pontjának és 7. cikke (3) bekezdése b) pontjának megfelelően kizárhatják a CROSA-folyamatból, következésképpen pedig a költségmegosztásból.

87 Hatodsorban, ami a 2015/1222 rendelet (12) preambulumbekezdését illeti, amely előírja a határokon átnyúló és a belső beavatkozó intézkedések összehangolását, hangsúlyozni kell, hogy a CROSA-folyamat keretében valamennyi beavatkozó intézkedés határkeresztező vonatkozással bír, míg minden más beavatkozó intézkedés belső jellegű. Így a CROSA-folyamat biztosítja a belső beavatkozó intézkedésekkel való összehangolást, és biztosítja a „belső” hálózati elemek biztonságát is.

88 A CROSA-folyamat által összehangolt kezelés hiányában fennállna az üzembiztonság megsértésének veszélye, ami veszélyeztetné az övezetközi kereskedelmet. Hangsúlyozni kell ugyanis, hogy a hálózat működése az energiaellátás biztonságának elengedhetetlen feltétele, mivel a 2015/1222 rendelet (2) preambulumbekezdésének megfelelően a villamos energia csak a hálózaton keresztül juthat el az Unió polgáraihoz.

89 Ezért „övezetek közötti” szűk keresztmetszet az összes olyan szűk keresztmetszet, amelyet jelenleg a CORE-régióban a CROSA-folyamat keretében összehangolt módon kezelnek. Következésképpen az ilyen összehangolt kezelés költségeire alkalmazni kell a „szennyező fizet” elvet.

90 Hangsúlyozni kell, hogy az összehangolás és a költségmegosztás nem függ attól, hogy egy adott időpontban valamely hálózati elemen van-e konkrét kereskedés vagy megosztott áramlás, mivel a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű valamennyi – kritikus és nem kritikus – hálózati elemen aktivált beavatkozó intézkedés potenciálisan hozzájárul az övezetközi kereskedelem elősegítéséhez, míg a kereskedelem elősegítéséhez való konkrét hozzájárulásuk többek között a hálózati topológiától, a piaci feltételektől, valamint az egyedi termelői és felhasználói menetrendektől függően eltérően alakulhat. Következésképpen a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemeket nem lehet eleve kizárni a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási köréből.

91 Hetedsorban, amint az a megtámadott határozat 167. pontjából kitűnik, és anélkül, hogy azt a felek vitatnák, a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemeket határkeresztező vonatkozású elemeknek tekintették, amennyiben ezeken az elemeken villamosenergia-kereskedés hiányában nem kerülne sor strukturális szűk keresztmetszetekre. Ezenkívül, amint az az említett pontból kitűnik, a ROSC-módszertanhoz kapcsolódó magyarázó feljegyzésben a CORE-régió összes átvitelirendszer-üzemeltetője úgy ítélte meg, hogy ezek az elemek a leginkább relevánsak a CROSA-folyamat szempontjából.

92 E tekintetben a ROSC-módszertanhoz kapcsolódó magyarázó feljegyzés 8. oldalából – amellyel kapcsolatban a feleknek mindemellett a tárgyaláson lehetőségük volt kifejteni álláspontjukat – kitűnik, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők úgy vélték, hogy a CROSA-folyamat szempontjából leginkább releváns hálózati elemek a 220 kV és 380 kV feszültségszintű hálózati elemek, „mivel ezeket az elemeket az európai energiarendszerben az ajánlattételi övezetek közötti villamosenergia-kereskedés elősegítésére használják fel”.

93 A ROSC-módszertanhoz kapcsolódó magyarázó feljegyzésben az átvitelirendszer-üzemeltetők kifejtették, hogy a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemek az európai energiarendszerben elősegítik az ajánlattételi övezetek közötti villamosenergia-kereskedést. Az átvitelirendszer-üzemeltetők azonban nem határozták meg, hogy mely elemeket kell figyelembe venni a beavatkozó intézkedések költségeinek megosztása során.

94 Egyébiránt a 220 kV feszültségszintet a CORE-régióban a hálózat nagymértékben hurkolt jellege miatt választották ki, noha a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése nem akadályozza más megoldások választását, amint azt a tárgyaláson egyértelművé tették.

95 Ezenkívül ebben az összefüggésben a költségek megosztása szükséges az európai szintű integrált villamosenergia-piac megvalósításához.

96 *A fortiori*, a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási köre nincs földrajzilag meghatározva, és nem korlátozható kizárólag a két ajánlattételi övezet közötti határon található hálózati elemekre, vagy akár a tagállamok hálózatait összekapcsoló rendszerösszekötőkre. Ezzel szemben, amint az a fenti 59. pontban megállapításra került, a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése megköveteli annak azonosítását, hogy mely szűk keresztmetszeteket kell összehangolt módon enyhíteni az övezetközi kereskedelem biztosítása érdekében.

97 A fentiekre tekintettel a felperes tévesen állítja, hogy a megtámadott határozat ellentétes a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésével, mivel csak a rendszerösszekötőket vagy legfeljebb a kritikus hálózati elemeket kellene bevonni a költségmegosztásba.

98 A CORE-régióban a 33/2020 határozattal megállapított és a megtámadott határozattal megerősített ROSC-módszertannak megfelelően aktivált beavatkozó intézkedések által enyhített valamennyi szűk keresztmetszet a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében említett „övezet[ek] közötti […] szűk keresztmetszet[nek]” felel meg.

99 Azt is meg kell állapítani, hogy a CORE-régióban a 33/2020 határozattal meghatározott ROSC-módszertannak megfelelően aktivált valamennyi beavatkozó intézkedés a 2015/1222 rendelet 74. cikke (4) bekezdésének b) pontjával összhangban hozzájárul az övezetközi kapacitás garantálásához.

100 Következésképpen a megtámadott határozat nem tekinthető ellentétesnek a 2015/1222 rendeletnek a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésével összhangban értelmezett 74. cikkével sem. A fellebbezési tanács tehát helyesen utasította el a vitatott költségmegosztási módszertan ellen benyújtott fellebbezést.

101 A felperes által a megtámadott határozattal szemben felhozott érvek nem kérdőjelezhetik meg ezt a következtetést.

102 Először is, ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint csak a valamely rendszerösszekötőn vagy legfeljebb belső kritikus hálózati elemen fennálló szűk keresztmetszet minősül olyan szűk keresztmetszetnek, amelynek költségeit a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése alapján meg lehet osztani, hangsúlyozni kell, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazásával összefüggésben az egyetlen olyan eset, amikor a nem kritikus hálózati elemekhez kapcsolódó költségeket e rendelkezésnek megfelelően megosztják, az az eset, amikor az ezen elemeken bekövetkező szűk keresztmetszetet a fenti 37. pontban leírt olyan hurokáramlások okozzák, amelyek meghaladják a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében említett tűréshatárt.

103 A vitatott költségmegosztási módszertan (6) preambulumbekezdése szerint a tűréshatárt meghaladó hurokáramlások jelentik a szűk keresztmetszetekhez hozzájáruló, a költségmegosztás tárgyát képező fő tényezőt. Ez abból a megállapításból következik, amely szerint a belső áramlások által okozott szűk keresztmetszetet a szűk keresztmetszetű hálózati elem tulajdonosa viseli, míg – amint az a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdéséből kitűnik – a belső ügyletekből eredő, két ajánlattételi övezet között megfigyelt szűk keresztmetszethez hozzájáruló áramlások okozta költségeket arányosan kell megosztani az átvitelirendszer-üzemeltetők között.

104 Márpedig a hurokáramlás a 2019/943 rendelet 2. cikkének 3. pontja értelmében vett „határkeresztező áramlás”, vagyis „a villamos energia olyan fizikai áramlása egy tagállam átviteli hálózatán, amely a tagállam határain túli energiatermelők, -felhasználók vagy mindkettő tevékenységének a tagállam átviteli hálózatára gyakorolt hatásának eredményeként jön létre”, és amely nem korlátozódik a kritikus hálózati elemekre.

105 Következésképpen a valamely határkeresztező áramlás, például hurokáramlás által okozott szűk keresztmetszet nem minősíthető olyan szűk keresztmetszetnek, amely ki lenne zárva a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének hatálya alól.

106 Ezenfelül, ha a valamely nem kritikus hálózati elemen bekövetkező szűk keresztmetszetet kizárólag belső áramlások okozzák, az e szűk keresztmetszet kezelésére irányuló beavatkozó intézkedések költségeit a 2017/1485 rendelet 76. cikke (1) bekezdése b) pontja v. alpontjának megfelelően minden esetben az említett hálózati elem tulajdonosa viseli. Így a felperes állításával ellentétben a „szennyező fizet” elv továbbra is kivételt képez a szabály alól, mivel ez az elv *de facto* csak a tűréshatárt meghaladó hurokáramlásokra vonatkozik, míg más áramlásokra, így például a tűréshatárt meg nem haladó hurokáramlásokra és a belső áramlásokra a „tulajdonos fizet” elve alkalmazandó.

107 Ezenkívül az olyan szűk keresztmetszet, amely nem minősül a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése értelmében „övezetek közötti” szűk keresztmetszetnek, az a szűk keresztmetszet, amely azokon a hálózati elemeken jelenik meg, amelyek a regionális üzembiztonsági koordinációból ki vannak zárva akár azért, mert az átvitelirendszer-üzemeltetők így döntöttek, akár azért, mert olyan elemekről, nevezetesen a 220 kV-nál alacsonyabb feszültségszintű hálózati elemekről van szó, amelyek eleve ki vannak zárva a beavatkozó intézkedések összehangolásából.

108 Másodszor rá kell mutatni, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében foglalt azon szabály alóli egyetlen kivételt, amely szerint a belső ügyletekből eredő, két ajánlattételi övezet között megfigyelt szűk keresztmetszethez hozzájáruló áramlásokra vonatkozó beavatkozó intézkedésekhez kapcsolódó költségeket meg kell osztani, a tűréshatárt meg nem haladó azon említett áramlásokra vonatkozó kivétel képezi, amelyek esetében a költségeket a szűk keresztmetszetű hálózati elem tulajdonosának kell viselnie.

109 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes állításával ellentétben a jogalkotó nem kívánta kizárni a hálózati elemek egy csoportját a költségmegosztásból, mivel a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírta az övezetek közötti szűk keresztmetszetek összehangolt módon történő enyhítéséből eredő költségek megosztását.

110 Ehhez hasonlóan az a tény, hogy a 2017/1485 rendelet 76. cikke (1) bekezdése b) pontjának v. alpontja előirányozza az említett rendelet 22. cikkében említett különböző beavatkozó intézkedésekhez kapcsolódó költségek megosztására vonatkozó más módszertanok elfogadásának lehetőségét, amelyek adott esetben kiegészítik a 2015/1222 rendelet 74. cikke alapján kidolgozott közös módszertant, nem releváns a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének értelmezése szempontjából, amely ráadásul magasabb szintű norma.

111 Harmadszor el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a vitatott költségmegosztási módszertannak a megtámadott határozatban megerősített alkalmazási köre ellentétes az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdésével és az EUMSZ 291. cikkel, vagy nem rendelkezik jogalappal, mivel az ACER kiterjesztette a jogszabályban előírt alkalmazási kört.

112 Közelebbről, a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemekre vonatkozó összehangolt beavatkozó intézkedések lehetővé teszik az övezetközi kereskedelmet, segítik az övezetközi kapacitás korlátozásának megelőzését, és garantálják az említett kapacitást, a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének megfelelően.

113 Hasonlóképpen, és tekintettel arra, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási köre megfelel a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének, nem róható fel az ACER-nek, hogy annak alkalmazási körét a „szennyező fizet” elvre támaszkodva kiterjesztette a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésén túlra.

114 Hasonlóképpen el kell utasítani a felperesnek a hatáskör-átruházásra vonatkozó, az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7, 9. o.) kimondott elvek megsértésére alapított érveit.

115 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ACER uniós ügynökség, amelyet a jogalkotó a 2019/942 rendelet elfogadásakor hozott létre. Amint arra a megtámadott határozat 1151–1158. pontja helyesen rámutat, az ACER-nek a vitatott költségmegosztási módszertanhoz hasonló határozat elfogadására vonatkozó hatáskörét az említett rendelet, különösen annak 6. cikke, valamint a 2015/1222 rendelet 74. cikke és a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése szabályozza.

116 Amint az a fenti 10. pontból kitűnik, az ACER megállapította, hogy hatáskörrel rendelkezik arra, hogy a 2019/942 rendelet 5. cikkének (3) bekezdése és 6. cikke, valamint a 2015/1222 rendelet 9. cikkének (11) bekezdése alapján határozatot hozzon, mivel a CORE-régió nemzeti szabályozó hatóságai nem tudtak megállapodásra jutni a költségmegosztási módszertanra vonatkozó, az átvitelirendszer-üzemeltetők által benyújtott javaslatról.

117 Az ACER-t megillető, a vitatott költségmegosztási módszertan elfogadására vonatkozó hatáskörök tehát pontosan körülhatároltak, és a Bizottság által a 2015/1222 rendeletben, valamint a jogalkotó által a 2019/943 rendeletben meghatározott célokra tekintettel – a 2019/942 rendelet 28. és 29. cikkének megfelelően – bírósági felülvizsgálat tárgyát képezhetik (lásd analógia útján: 2014. január 22-i Egyesült Királyság kontra Parlament és Tanács ítélet, C-270/12, EU:C:2014:18, 53. pont).

118 Ennélfogva a fellebbezési tanács helyesen utasította el a felperes erre vonatkozó érveit.

119 Negyedszer, nem lehet helyt adni a Németországi Szövetségi Köztársaság és a felperes által felhozott, a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének jogalkotási keletkezéstörténetére alapított azon érvnek sem, amely szerint a jogalkotó ki kívánta zárni az átvitelirendszer-üzemeltetők közötti megosztásból az övezeteken belül található elemeken végrehajtott beavatkozó intézkedésekből eredő költségeket, amikor e rendelkezés megszövegezése során megtagadta, hogy annak szövegét akként módosítsa, hogy „a két ajánlattételi övezet között megfigyelt szűk keresztmetszet” szövegrészt „az ajánlattételi övezetek között és az övezeteken belül megfigyelt szűk keresztmetszet” szövegre cseréli.

120 E tekintetben, függetlenül attól, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság és a felperes támaszkodhat-e a háromoldalú jogalkotási egyeztetésre vonatkozó dokumentumokra a jogalkotó 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének elfogadása során fennálló akaratának bizonyítása érdekében, elegendő megállapítani, hogy a valamely övezeten belüli szűk keresztmetszetek kifejezett szerepeltetésének esetleges megtagadása nem meghatározó azon kérdés szempontjából, hogy mely elemeket kell figyelembe venni a „két […] övezet közötti” szűk keresztmetszetekhez való hozzájárulások értékelése során.

121 Amint az a fenti 56–59. és 109. pontból kitűnik, a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése nem határozza meg azokat a hálózati elemeket, amelyekre az övezetek közötti szűk keresztmetszetek enyhítésére irányuló beavatkozó intézkedések költségeit el kell osztani, ami nem jelenti azt, hogy a jogalkotó a hálózati elemek egy csoportját ki kívánta volna zárni a költségek megosztásából.

122 Következésképpen el kell utasítani a felperes azon érveit, amelyek szerint a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése és a 2015/1222 rendelet 74. cikke alapján a vitatott költségmegosztási módszertanból ki kellene zárni a belső hálózati elemeket.

*– A belső hálózati elemeknek a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körébe való bevonásából eredő ösztönzőkről*

123 Meg kell állapítani, hogy az összes belső hálózati elemnek – köztük a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű elemeknek – a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körébe való bevonása nem eredményez olyan ösztönzőket, amelyek ellentétesek lennének a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének célkitűzéseivel.

124 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése arra vonatkozó kötelezettséget ír elő az átvitelirendszer-üzemeltetők számára, hogy viseljék a belső ügyletekből eredő, két ajánlattételi övezet között megfigyelt szűk keresztmetszethez hozzájáruló és a tűréshatárt nem meghaladó áramlásokkal kapcsolatos beavatkozó intézkedések költségeit. Ez arra ösztönzi az átvitelirendszer-üzemeltetőket, hogy fejlesszék hálózatukat annak érdekében, hogy lehetővé tegyék az ilyen áramlások továbbítását abban az esetben, ha azok nem haladják meg a – hurokáramlások adott ajánlattételi övezetben strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintjének megfelelő – tűréshatárt.

125 Ezzel szemben a releváns jogi háttér nem írja elő az átvitelirendszer-üzemeltetők számára azt a kötelezettséget, hogy hálózataikat a fenti 124. pontban említett tűréshatár feletti hurokáramlások továbbítása érdekében fejlesszék. Ezek az áramlások ugyanis jellegüknél fogva előre nem látottak és előre nem láthatóak, és az ezen áramlásokat fogadó átvitelirendszer-üzemeltetőnek nincs befolyása azokra.

126 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy – amint az a 2019/943 rendelet (27) preambulumbekezdésében szerepel – a hurokáramlások és a belső szűk keresztmetszetek által az övezetközi kereskedelemre gyakorolt hatások csökkentése az európai jogalkotó által e normatív keret kialakítása során követett fő célkitűzések közé tartozik.

127 Hasonlóképpen, az energiaügyi jogalkotási csomag kidolgozásával összefüggésben készített, 2016. november 30-i bizottsági hatásvizsgálat (SWD(2016) 410) 59. oldalából kitűnik, hogy a hurokáramlások csökkenthetik az övezetközi kapacitást, és a piacon kívüli költséges teher-újraelosztáshoz, valamint jelentős ártorzulásokhoz és a szomszédos övezetekben beruházási jelzésekhez vezethetnek. Ez a jólét jelentős csökkenéséhez vezet.

128 Ráadásul a nem kritikus hálózati elemek kizárása ahhoz vezetne, hogy a hurokáramlásokat kibocsátó átvitelirendszer-üzemeltetőt nem ösztönöznék arra, hogy kellő mértékben fektessen be a hálózatába, mivel nem viselné az általa okozott szűk keresztmetszetek megszüntetéséhez szükséges beavatkozó intézkedések teljes költségét. Kizárólag ez az átvitelirendszer-üzemeltető, amely ismeri a hálózatát és felelős azért, hozhat ugyanis más – az övezet újbóli felosztásához vagy a hálózatába történő beruházásokhoz hasonló – szükséges intézkedéseket. Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a 2019/943 rendelet 35. cikkének (5) bekezdése szerint az egyes átvitelirendszer-üzemeltetők felelősek hálózatukért, következésképpen annak belső problémái nem terhelhetik a szomszédos átvitelirendszer-üzemeltetőket.

129 Ezenkívül, ha mindkét felelős szomszédos átvitelirendszer-üzemeltetőt arra ösztönöznék, hogy befektessen a saját hálózatába, akár a hurokáramlások továbbítása, akár azok csökkentése érdekében, ez a két átvitelirendszer-üzemeltető közötti koordináció hiányában túlzott mértékű beruházásokhoz és erőforrások nem megfelelő elosztásához vezetne, amint arra az ACER az ellenkérelmének 261. pontjában helyesen hivatkozott.

130 A fenti megfontolásokra tekintettel meg kell jegyezni, hogy valamely átvitelirendszer-üzemeltető nem mentesíthető az általa a többi átvitelirendszer-üzemeltető számára az utóbbiak hálózatainak nem kritikus elemein a tűréshatárt meghaladó hurokáramlásaival okozott költségek alól, még ha az ezen elemeken végzett beavatkozó intézkedések hozzájárulnak is az övezetközi kereskedelem biztosításához.

131 Az ilyen megközelítés ezenkívül ellentétes lenne az energiapolitikai szolidaritás Bíróság által értelmezett elvével.

132 Az energiapolitikai szolidaritás elve az Unió és a tagállamok számára egyaránt magában foglal jogokat és kötelezettségeket, és az Uniót szolidaritási kötelezettség terheli a tagállamok felé, a tagállamokat pedig szolidaritási kötelezettség terheli egymás között, valamint az Unió közös érdeke és az általa folytatott politikák irányába (2021. július 15-i Németország kontra Lengyelország ítélet, C-848/19 P, EU:C:2021:598, 49. pont).

133 E körülmények között ellentétes lenne az energiapolitikai szolidaritás elvével, ha lehetővé tennék a más ajánlattételi övezeteken áthaladó hurokáramlásokat kibocsátó átvitelirendszer-üzemeltetők számára, hogy kivonják magukat a közös érdekből annak érdekében aktivált beavatkozó intézkedések költségei alól, hogy optimalizálják az övezetközi kapacitást, ugyanakkor a lehető leghatékonyabban biztosítva a hálózat biztonságát, ami az összes átvitelirendszer-üzemeltető, valamint következésképpen a villamosenergia-fogyasztók számára is előnyös.

134 A fenti értékelésekre tekintettel az első jogalapot el kell utasítani.

### *A negyedik, a hurokáramlásoknak tulajdonított elsőbbségre vonatkozó jogalapról*

135 Negyedik jogalapjával a Németországi Szövetségi Köztársaság által támogatott felperes arra hivatkozik, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan a 7. cikke (6) bekezdésének a) pontjában tévesen elsőbbséget tulajdonít a hurokáramlásoknak mint a szűk keresztmetszetek forrásának a belső áramlásokhoz képest, ami a hurokáramlások szankcionálásához vezet.

136 A felperes szerint a szűk keresztmetszetek okainak meghatározása során a hurokáramlásoknak a belső áramlásokhoz képest való elsődleges figyelembevétele ellentétes a „szennyező fizet” elvvel, rossz ösztönzőket teremt, és összeegyeztethetetlen a méltányosság és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével.

137 Elsősorban a hurokáramlásoknak a költségmegosztás során a belső áramlásokhoz képest elsődleges figyelembevétele ellentétes a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében foglalt „szennyező fizet” elvvel. A hurokáramlások és a belső áramlások ugyanis fizikailag ugyanolyan módon és ugyanakkor járulnak hozzá a hálózati elemek szűk keresztmetszetéhez. Ezért a hurokáramlásokat generáló ajánlattételi övezetek átvitelirendszer-üzemeltetőinek, valamint a belső áramlásokat generáló övezetek átvitelirendszer-üzemeltetőinek a szűk keresztmetszethez

való hozzájárulásuk arányában kell részt venniük a beavatkozó intézkedések költségeiben. A hurokáramlásoknak a belső áramlásokkal szemben tulajdonított elsőbbség ellentétes ezzel az elvvel.

138 Másodsorban a hurokáramlásoknak a belső áramlásokkal szembeni elsődleges figyelembevétele a felperes szerint mind a szűk keresztmetszet jellemezte hálózatok átvitelirendszer-üzemeltetői, mind pedig a hurokáramlásokat generáló ajánlattételi övezet átvitelirendszer-üzemeltetői számára rossz ösztönzőket hoz létre.

139 Harmadsorban a felperes szerint a megtámadott határozat sérti a méltányosság és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét is. A jogellenes belső áramlások és hurokáramlások az uniós jog kritériumai szerint, és különösen a 2019/943 és a 2015/1222 rendelet által követett azon célra tekintettel, amely szerint a költségmegosztást a szűk keresztmetszethez való hozzájárulás alapján kell meghatározni, ugyanolyan mértékben „kifogásolhatóak”.

140 A Németországi Szövetségi Köztársaság támogatja a felperes érveit.

141 Az ACER vitatja a felperes Németországi Szövetségi Köztársaság által támogatott érveit.

142 A 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdése első albekezdésének megfelelően a költségeket „a szűk keresztmetszethez való hozzájárulás alapján” kell elosztani.

143 A vitatott költségmegosztási módszertan 7. cikkének (6) bekezdése szerint a különböző típusú áramlásoknak a szűk keresztmetszethez való hozzájárulását a következőképpen határozzák meg.

144 Azonosítják a „túlterhelést” az érintett hálózati elemen. A túlterhelés főszabály szerint az áramlások azon mennyiségének felel meg, amely meghaladja az érintett hálózati elem maximális kapacitását.

145 Ezenkívül a különböző típusú áramlások közötti elsőbbségi sorrendet állapítanak meg. Ezen elsőbbségi sorrend szerint a szűk keresztmetszethez hozzájáruló, a tűréshatárt meghaladó hurokáramlásokat a vitatott költségmegosztási módszertan 7. cikke (6) bekezdésének a) pontja úgy azonosítja, mint amelyek elsősorban hozzájárulnak az esetleges túlterheléshez, míg a szűk keresztmetszethez hozzájáruló belső áramlásokat ugyanezen módszertan 7. cikke (6) bekezdésének b) pontja úgy azonosítja, mint amelyek másodsorban járulnak hozzá az esetleges túlterheléshez. Ezen elsőbbségi sorrend szerint ezt a szűk keresztmetszethez hozzájáruló, más kapacitásszámítási régiókból származó hurokáramlások, a szűk keresztmetszethez hozzájáruló, a tűréshatárt meg nem haladó hurokáramlások, a szűk keresztmetszethez hozzájáruló, megosztott áramlások és a keresztszabályozós transzformátorok szűk keresztmetszethez hozzájáruló áramlásai követik.

146 Minden áramlás csak annyiban „járul hozzá” a túlterheléshez, amennyiben meghaladja az érintett hálózati elem maximális kapacitását.

147 Így, ha a belső áramlások az elsőbbségi sorrendben alacsonyabb helyen lévő más áramlásokkal együttesen meghaladják az érintett hálózati elem maximális kapacitását, és ha ezen túlmenően a tűréshatárt meghaladó hurokáramlások állnak fenn, a költségek belső áramlásokkal és hurokáramlásokkal kapcsolatos részét ezen áramlások azon mértéke alapján kell meghatározni, amely meghaladja az érintett hálózati elem maximális kapacitását, a vitatott költségmegosztási módszertan 7. cikkének (6) bekezdésében megállapított elsőbbségi sorrend szerint.

148 E magyarázatra tekintettel kell megvizsgálni a felperes azon kifogásait, amelyek szerint a hurokáramlásoknak a belső áramlásokkal szembeni – a vitatott költségmegosztási módszertan 7. cikkének (6) bekezdésében megállapított elsőbbségi sorrendből eredő – elsőbbsége nem felel meg a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének, amely szerint a költségeket „a szűk keresztmetszethez való hozzájárulás alapján”, következésképpen a „szennyező fizet” elv alapján kell elosztani.

149 E tekintetben egyrészt meg kell állapítani, hogy „a szűk keresztmetszethez való hozzájárulás alapján” kifejezés szó szerinti értelmezése összeegyeztethető mind a vitatott költségmegosztási módszertanban szereplő, mind pedig a felperes által képviselt megközelítéssel. E kifejezés ugyanis értelmezhető úgy, hogy szűk keresztmetszethez való „hozzájárulás” csak az érintett hálózati elem maximális kapacitásának túllépésétől kezdve áll fenn. Ezenfelül meg kell állapítani, hogy „a szűk keresztmetszethez való hozzájárulás alapján” kifejezés szó szerinti értelmezése lehetővé teszi a különböző típusú áramlások közötti elsőbbségi sorrend előírását annak érdekében, hogy a költségeket a szűk keresztmetszethez való hozzájárulásuk alapján elosszák ezen áramlások között.

150 Másrészt szigorúan okozati értelemben „a szűk keresztmetszethez való hozzájárulás alapján” kifejezést úgy is lehet értelmezni, hogy az érintett hálózati elemen történő minden áramlás ugyanúgy „hozzájárul” az esetleges szűk keresztmetszethez.

151 E körülmények között meg kell vizsgálni, hogy a hurokáramlások elsőbbsége igazolható-e a belső áramlásokhoz képest eltérő jellegükre tekintettel, vagy – amint azt a felperes állítja – a különbségtétel, és így az elsőbbség megállapítása nem fogadható el.

152 A felperes szerint több rendelkezésből kitűnik, hogy az uniós jogalkotó egyenlő helyzetbe hozta a belső áramlásokat és a hurokáramlásokat, aminek következtében tilos azokat a beavatkozó intézkedések költségeinek elosztása során eltérően kezelni, mivel ellenkező esetben sérülne a méltányosság elve és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve.

153 E tekintetben kétségkívül meg kell jegyezni, hogy – amint az a 2019/943 rendelet (27) preambulumbekezdéséből kitűnik – az uniós jogalkotó arra törekszik, hogy elkerülje az övezetközi kapacitásnak a belső áramlások és a hurokáramlások miatti korlátozását, és ezért e rendelet 16. cikkének (8) bekezdésében az egyes kritikus hálózati elemek kapacitása 30%-ának megfelelő maximális szintet határozott meg, amely felhasználható többek között a belső áramlások és a hurokáramlások által okozott szűk keresztmetszetek kezelésére.

154 Ugyanakkor e tekintetben maga a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése vezet be különbségtételt a belső áramlások és a hurokáramlások között. E rendelkezés első albekezdése ugyanis tűréshatár meghatározását írja elő „az ajánlattételi övezetek belső ügyleteiből eredő azon [áramlások tekintetében], amelyek az adott ajánlattételi övezetben nem érik el a strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintet”. Még ha ez nem is tűnik ki kifejezetten az említett rendelet 16. cikke (13) bekezdésének szövegéből, úgy tűnik, hogy ezt a tűréshatárt csak a hurokáramlások tekintetében kell meghatározni, mivel e rendelkezés második albekezdése szerint e tűréshatárt az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében kell meghatározni.

155 Ráadásul a hurokáramlások egy összekapcsolt, nagymértékben hurkolt villamosenergia-hálózatban bizonyos mértékig még strukturális szűk keresztmetszetek hiányában is elkerülhetetlenek (lásd az alábbi 180. pontot). Ezért a hurokáramlásokra vonatkozó tűréshatár meghatározásának az a célja, hogy az ilyen áramlásokat kizárja a beavatkozó intézkedések miatt felmerülő költségek megosztásából.

156 Ebből következik, hogy a felperes állításaival ellentétben a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése azáltal, hogy előírja a hurokáramlásokra vonatkozó tűréshatár meghatározását, ezen áramlásokat a belső áramlásokhoz képest eltérően kezeli.

157 E körülmények között a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az lehetővé teszi, hogy a beavatkozó intézkedések költségeinek elosztása során eltérően kezeljék a belső áramlásokat és a tűréshatárt meghaladó hurokáramlásokat, mivel az ilyen különbségtétel indokoltnak tűnik azoknak a szóban forgó szabályozás kontextusában fennálló eltérő jellegére tekintettel.

158 E tekintetben azt is hangsúlyozni kell, hogy a 2019/944 irányelv 40. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében minden átvitelirendszer-üzemeltető felelős azért, hogy „biztosít[s]a, hogy a rendszer hosszú távon képes legyen kielégíteni a villamos energia átvitelére vonatkozó észszerű igényeket, a környezetvédelem kellő figyelembevételével és közgazdasági feltételek mellett biztonságos, megbízható és hatékony átviteli rendszereket üzemelte[ssen], tart[son] karban és fejles[szen], a szomszédos átvitelirendszer-üzemeltetőkkel és elosztórendszer-üzemeltetőkkel szoros együttműködésben”.

159 Az átvitelirendszer-üzemeltetőknek tehát viselniük kell az általuk kezelt hálózat fejlesztésének és karbantartásának költségeit, valamint a beavatkozó intézkedések költségeit, kizárólag azon beavatkozó intézkedések kivételével, amelyekre a költségek megosztása alkalmazandó.

160 Márpedig, amint arra a 30/2020 határozat 133. pontja emlékeztet, a villamosenergia-hálózatokat történelmi szempontból a belső áramlások lehetővé tétele céljából hozták létre, és ez a funkció még ma is e hálózatok létezésének egyik okát képezi. Így a belső áramlások a villamosenergia-hálózatok alapfunkcióját képezik.

161 A közös villamosenergia-piac létrehozásával a határokon átnyúló villamosenergia-kereskedelem lehetővé tétele érdekében megnyitották a hálózatokat, és az uniós szabályozás arra kötelezi az átvitelirendszer-üzemeltetőket, hogy biztosítsák, hogy hálózataik igénybevételével sor kerülhessen e kereskedelemre.

162 Ennélfogva a hurokáramlások megjelenése bizonyos mértékig elkerülhetetlen, noha nem kívánatos következménye az övezeteken alapuló modell szerint működő, a CORE-régióéhoz hasonló villamosenergia-hálózatok összekapcsolásának.

163 Ezenkívül a belső áramlásokkal és az övezetközi kapacitás felosztása keretében kiosztott határkeresztező áramlásokkal ellentétben semmilyen érdek nem fűződik ahhoz, hogy a hurokáramlások áthaladjanak az összekapcsolt szomszédos hálózatokon és szűk keresztmetszeteket okozzanak.

164 E körülmények között főszabály szerint és a 2015/1222 rendelet 74. cikke (6) bekezdésének c) pontjában előírt, a költségek méltányos felosztásának biztosítására vonatkozó kötelezettség megsértése kockázatának elkerülése érdekében nem írható elő az átvitelirendszer-üzemeltetők számára, hogy viseljék a hálózataikon áthaladó, a tűréshatárt meghaladó hurokáramlásokra vonatkozó beavatkozó intézkedések költségeit.

165 Tekintettel arra, hogy a hurokáramlások egy összekapcsolt, nagymértékben hurkolt villamosenergia-hálózatban bizonyos mértékig elkerülhetetlenek, a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése alapján meghatározandó tűréshatár úgy értendő, mint amely azon

„áldozatvállalási határt” jelenti, amely alatt a hurokáramlásoknak a szűk keresztmetszetekhez való hozzájárulása által okozott költségeket az érintett hálózati elemekért felelős átvitelirendszer-üzemeltetőnek kell viselnie.

166 Így a tűréshatár felett nem igazolható, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetőket arra kötelezzék, hogy viseljék a hálózataikon áthaladó hurokáramlásokkal kapcsolatos beavatkozó intézkedések költségeit.

167 Ebből következik, hogy a hurokáramlásoknak a belső áramlásokkal szemben tulajdonított elsőbbséget eltérő jellegük igazolja, és következésképpen a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban nem sértette meg a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében rögzített „szennyező fizet” elvet, sem pedig a méltányosság és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, amikor úgy ítélte meg, hogy a hurokáramlásoknak a vitatott költségmegosztási módszertanban biztosított elsőbbség nem jogellenes.

168 E következtetést nem kérdőjelezheti meg az arra való hivatkozás sem, hogy a jogalkotó az övezetközi kapacitás kiszámításának és elosztásának a 2019/943 rendelet 16. cikke (8) bekezdésében kialakított folyamata keretében egyenlő helyzetbe hozta a hurokáramlásokat és a belső áramlásokat.

169 Az a tény ugyanis, hogy a határokon átnyúló villamosenergia-kereskedelmi kapacitás biztosításához fűződő érdek szempontjából mind a hurokáramlások, mind a belső áramlások korlátozhatják az ilyen kapacitást, nem jelenti azt, hogy az ilyen típusú áramlásokat a beavatkozó intézkedések költségeinek megosztása tekintetében is ugyanúgy kellene kezelni. Az említett kapacitás kiszámítása és az említett intézkedések költségeinek megosztása két különböző kérdés, és nem ugyanaz a céljuk. Végül a felperes állításával ellentétben a hurokáramlásoknak a beavatkozó intézkedések költségei megosztása során a belső áramlásokhoz képest való eltérő kezelése nem kérdőjelezhető meg az ezen eltérő bánásmód által állítólag okozott téves ösztönzők miatt sem.

170 A felperes e tekintetben figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy a belső áramlások – amint arra a fenti 158–160. pont emlékeztet – a villamosenergia-átviteli hálózatok alapfunkcióját képezik.

171 Így kizárólag abban az esetben indokolt a beavatkozó intézkedések költségeinek megosztása révén arra ösztönözni a belső áramlásokért felelős átvitelirendszer-üzemeltetőt, hogy befektessen a hálózatába, ha ezek az áramlások az elsőbbségi sorrendben alacsonyabb helyen lévő más áramlásokkal – köztük a tűréshatárt meg nem haladó hurokáramlásokkal – együttesen meghaladják az érintett hálózati elem maximális kapacitását.

172 Ezzel szemben nem igazolható, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetőt arra ösztönözzék, hogy annak érdekében fektessen be a hálózatába, hogy több, a tűréshatárt meghaladó hurokáramlás továbbítását tegye lehetővé.

173 A fentiekre tekintettel a negyedik jogalapot el kell utasítani.

### *A harmadik, a tűréshatárra vonatkozó jogalapról*

174 Harmadik jogalapjával a Németországi Szövetségi Köztársaság által támogatott felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács határozata jogellenes, mivel az említett tanács helybenhagyta a 30/2020 határozatot, amelyben az ACER tévesen határozta meg a tűréshatárt, és ezáltal megsértette a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének második albekezdését.

175 Elsősorban a felperes azzal érvel, hogy az ACER azáltal, hogy maga határozott meg a hurokáramlásokra vonatkozó ideiglenes tűréshatárt, megsértette a releváns eljárási rendelkezéseket. A 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének második albekezdése a 2015/1222 rendelet 9. és 74. cikkéhez képest egyszerre minősül *lex posteriornak, lex superiornak* és *lex specialisnak*, így az ACER a 2015/1222 rendelet 9. cikke alapján nem rendelkezett hatáskörrel. Ezenkívül az ACER nem támaszkodhatott a 2019/942 rendelet 6. cikkének (10) bekezdésére sem, mivel az átvitelirendszer-üzemeltetők nem végezték el a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének második albekezdésében előírt elemzést, és nem is nyújtottak be jóváhagyás céljából a tűréshatárra vonatkozó javaslatot a nemzeti szabályozó hatóságokhoz, így ez utóbbiakhoz nem „[terjesztették be] a [tűréshatár] kérdés[é]t” a 2019/942 rendelet 6. cikke (10) bekezdése második albekezdésének a) pontja értelmében.

176 Másodsorban a felperes azt állítja, hogy az ACER megsértette a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének második albekezdéséből eredő anyagi jogi rendelkezéseket is. Az ACER anélkül határozta meg a tűréshatárt, hogy rendelkezett volna a megkövetelt elemzéssel. Ezenkívül azt nem „az egyes önálló […]határok tekintetében” és „a strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szint[en]” határozta meg, amint azt a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének második albekezdése megköveteli.

177 Harmadsorban a felperes azzal érvel, hogy az ACER az állítólagos „szükségesség” alapján nem rendelkezett hatáskörrel arra, hogy ideiglenes tűréshatárt határozzon meg.

178 A Németországi Szövetségi Köztársaság támogatja a felperes érveit.

179 Az ACER vitatja a felperes Németországi Szövetségi Köztársaság által támogatott érveit.

180 Nem vitatott, hogy a hurokáramlások egy összekapcsolt, nagymértékben hurkolt, övezeteken alapuló modell szerint működő villamosenergia-hálózatban még strukturális szűk keresztmetszetek hiányában is elkerülhetetlenek.

181 Ezért a hurokáramlásokra vonatkozó tűréshatár meghatározásának az a célja, hogy az ilyen áramlásokat kizárja a teher-újraelosztás és az ellenkereskedelem miatt felmerülő költségek megosztásából.

182 A tűréshatár meghatározását illetően a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A beavatkozó intézkedések költségeinek az átvitelirendszer-üzemeltetők közötti felosztása során a szabályozó hatóságok […] [el]osztják […] a költségeket […], kivéve az ajánlattételi övezetek belső ügyleteiből eredő azon költségeket, amelyek az adott ajánlattételi övezetben nem érik el a strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintet.

Ezt a szintet a kapacitásszámítási régió valamennyi átvitelirendszer-üzemeltetője közösen elemzi és határozza meg az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében, és ezt a kapacitásszámítási régió valamennyi szabályozó hatóságának jóvá kell hagynia.”

183 Először is, a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdéséből kitűnik, hogy a tűréshatár feltételezi a hurokáramlások strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintjének szimulálását.

184 A 2019/943 rendelet 2. cikkének 6. pontja úgy határozza meg a „strukturális szűk keresztmetszet[et]”, mint „az átviteli rendszer olyan szűk keresztmetszet[ét], amely egyértelműen meghatározható, előrelátható, földrajzilag időben stabil, és a villamosenergia-rendszerben uralkodó szokásos körülmények között gyakran előfordul”.

185 Másodszor, a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének második albekezdéséből kitűnik, hogy a tűréshatár meghatározását elemzésnek kell megelőznie, és hogy ezt az elemzést az átvitelirendszer-üzemeltetőknek kell elvégezniük.

186 Harmadszor, ugyanezen rendelkezésből kitűnik, hogy a tűréshatárt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” kell elemezni és meghatározni.

187 A jelen ügyben nem vitatott, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők nem végezték el a szükséges elemzést.

188 Ezenkívül nem vitatott, hogy az ACER sem végezte el ezt az elemzést.

189 E tekintetben a 30/2020 határozat 112. pontjából kitűnik, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők által elemzett és meghatározott, valamint a nemzeti szabályozó hatóságok által a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének megfelelően jóváhagyott tűréshatár hiányában az ACER megvizsgálta, hogy módjában áll-e neki magának elvégezni ezt az elemzést, és arra a következtetésre jutott, hogy az erőforrásokkal, a rendelkezésre álló idővel és a szükséges szakértelemmel kapcsolatos korlátok miatt nem ez a helyzet.

190 Ezenkívül a vitatott költségmegosztási módszertan (8) preambulumbekezdéséből és a 30/2020 határozat 110–114. pontjából kitűnik, hogy az ACER ebben a helyzetben úgy ítélte meg, hogy jogosult arra, hogy ideiglenes jelleggel ő maga határozzon meg tűréshatárt.

191 Ráadásul a 30/2020 határozat 115–122. pontjából kitűnik, hogy az ACER az ideiglenes tűréshatárt az egész CORE-régióra vonatkozóan egységesen az egyes érintett hálózati elemek maximális kapacitásának 10%-ában állapította meg, majd ezt követően e szintet egyenlően felosztotta az érintett hálózati elemen hurokáramlásokat generáló valamennyi ajánlattételi övezet között.

192 A megtámadott határozatban a fellebbezési tanács az e határozat 909–1077. pontjában (137–164. oldal), 1210–1221. pontjában (187–189. oldal) és 1192–1226. pontjában (212–218. oldal) kifejtett okokból mint megalapozatlant elutasította az ideiglenes tűréshatár ACER általi e meghatározására vonatkozó kifogást.

193 E tekintetben többek között a megtámadott határozat 924–946. pontjából (140–144. oldal), 1217–1221. pontjából (187–189. oldal) és 1199–1226. pontjából (213–218. oldal) kitűnik, hogy az ACER úgy vélte, hogy neki magának kell meghatároznia a tűréshatárt, mivel annak meghatározása – álláspontja szerint – elengedhetetlen volt ahhoz, hogy a költségmegosztási módszertant elfogadhassa.

194 Ezenkívül a megtámadott határozat ugyanezen pontjaiból kitűnik, hogy a tűréshatár ACER általi meghatározása „szigorú elemzésen” alapult.

195 A megtámadott határozat ezen részeiből az is kitűnik, hogy a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy az ACER – a patthelyzet elkerülése érdekében – jogosult, sőt köteles volt arra, hogy ő maga ideiglenes tűréshatárt határozzon meg anélkül, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés a rendelkezésére állt volna.

196 E tekintetben a megtámadott határozat hangsúlyozza az ACER által ily módon meghatározott tűréshatár ideiglenes jellegét. Az említett határozat 943. pontjából (143. oldal) ugyanis kitűnik, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők még bármikor elvégezhetik a szükséges elemzést, és a nemzeti szabályozó hatóságok a vitatott költségmegosztási módszertanban meghatározott ideiglenes tűréshatárt bármikor végleges tűréshatárral helyettesíthetik.

197 A fentiekre tekintettel meg kell vizsgálni, hogy a fellebbezési tanács téves jogalkalmazás nélkül állapíthatta-e meg a megtámadott határozatban, hogy a tűréshatár ACER által a vitatott költségmegosztási módszertanban történő meghatározása megfelelt a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdéséből eredő követelményeknek. Ha nem ez a helyzet, meg kell vizsgálni, hogy – amint arra a fellebbezési tanács rámutatott – az ACER a jelen ügyben fennálló sajátos helyzetben mégis támaszkodhatott-e olyan bennefoglalt hatáskörre, amely lehetővé tette számára, hogy az e rendelkezésben foglaltaktól eltérő módon tűréshatárt határozzon meg.

*A 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdéséből eredő követelmények tiszteletben tartásáról*

198 A 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének megfelelően a tűréshatárt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” elemzik és határozzák meg, és annak a „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szint[nek]” kell megfelelnie.

199 Elsősorban meg kell vizsgálni, hogy az ACER által a vitatott költségmegosztási módszertanban a tűréshatár meghatározására alkalmazott, a megtámadott határozat által megerősített módszer tiszteletben tartja-e azt a követelményt, amely szerint a tűréshatárt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” kell elemezni és meghatározni.

200 E tekintetben a vitatott költségmegosztási módszertan 7. cikkének (3) és (4) bekezdéséből kitűnik, hogy a tűréshatárt két lépésben határozzák meg.

201 Az első lépésben az egész CORE-régióra vonatkozóan közös tűréshatárt alkalmaznak minden határkeresztező vonatkozású hálózati elemre. Ez a közös tűréshatár az érintett hálózati elem maximális kapacitásának 10%-ában került megállapításra.

202 A második lépésben a közös tűréshatárt minden egyes érintett hálózati elem esetében egyenlően elosztják a CORE-régió azon ajánlattételi övezeteinek számával, amelyekből az e hálózati elemen áthaladó hurokáramlások erednek. Abban az esetben, ha egy ajánlattételi övezet nem használja ki teljesen a tűréshatárból rá felosztott részt, a fel nem használt részt ezt követően egyenlően elosztják a fennmaradó ajánlattételi övezetek között.

203 Ebből következik, hogy az egyes határkeresztező vonatkozású hálózati elemek tűréshatára a maximális kapacitásuk 10%-ának felel meg, egyenlően elosztva a CORE-régió azon ajánlattételi övezeteinek számával, amelyekből az e hálózati elemen áthaladó hurokáramlások erednek.

204 Igaz, hogy – amint azt az ACER állítja – az ilyen felosztás az egyes ajánlattételi övezetek tekintetében egyedi tűréshatárt eredményez, és ennélfogva a tűréshatár e meghatározása annak bizonyos „egyéniesítésével” jár, amennyiben e tűréshatárt az egyes releváns hálózati elemek egyedi maximális kapacitása és azon ajánlattételi övezetek száma alapján határozzák meg, amelyekből az e hálózati elemeken áthaladó hurokáramlások erednek.

205 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a fenti 204. pontban említett „egyéniesítés” nem a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének második albekezdésében az „egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” fordulat által előírt egyéniesítés.

206 Ugyanis, amint azt lényegében a felperes állítja – anélkül, hogy ezt az ACER vitatta volna –, a hurokáramlások szintje az ajánlattételi övezetek olyan jellemzőitől függően változik, mint a méret, a hurkoltság mértéke, a megújuló energiaforrásokból származó villamos energia betáplálásának aránya és az érintett ajánlattételi övezet határainak száma. Így a hurokáramlások szintje ajánlattételi övezetenként a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése értelmében vett „határokon”, sőt a két övezet közötti szűk keresztmetszeteket befolyásoló elemeken is eltérően alakulhat. A 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének második albekezdése ezért követeli meg, hogy a tűréshatárt a szóban forgó ajánlattételi övezetek jellemzői és az azok közötti különböző határok alapján határozzák meg.

207 Márpedig a tűréshatár ACER általi meghatározása az első lépésben a CORE-régió valamennyi ajánlattételi övezete tekintetében egységes tűréshatáron alapul, ami azzal a következménnyel jár, hogy egyáltalán nem veszik figyelembe ezen övezetek sajátos jellemzőit és az azok közötti határokat.

208 Ezenkívül a második lépésben elvégzett „egyéniesítés” szintén nem veszi figyelembe a különböző ajánlattételi övezetek jellemzőit, hanem kizárólag azon ajánlattételi övezetek számától függ, amelyekből a releváns hálózati elemeken áthaladó hurokáramlások erednek. Ugyanez az érvelés vonatkozik a tűréshatár valamely ajánlattételi övezet által fel nem használt hányadának a többi ajánlattételi övezet közötti utólagos felosztásának esetére.

209 Ebből következik, hogy az ACER által megállapított tűréshatár nem tartja tiszteletben a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének második albekezdésében előírt azon követelményt, amely szerint a tűréshatárt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” kell meghatározni.

210 Másodsorban, ami azt a követelményt illeti, amely szerint a tűréshatárnak a „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várt szint[nek]” kell megfelelnie, nem vitatott, hogy a hurokáramlások strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintjének meghatározásához általában megkövetelt, a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének első albekezdésében előírt elemzést a jelen ügyben nem végezték el.

211 Márpedig ilyen elemzés hiányában az ACER által megállapított tűréshatár nem felelhet meg azon követelménynek, amely szerint e szintnek meg kell felelnie a hurokáramlások strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintjének.

212 E tekintetben a megtámadott határozat 958. pontjából (145. oldal) és 1221. pontjából (189. oldal) kitűnik, hogy az ACER úgy ítélte meg, hogy az általa meghatározott tűréshatár strukturális szűk keresztmetszet nélküli helyzetnek felel meg.

213 A 30/2020 határozat 115. pontjából és az ellenkérelem 215. pontjából ugyanis kitűnik, hogy az ACER egyeztetett az átvitelirendszer-üzemeltetőkkel a hurokáramlások strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintjét illetően. Míg egyes átvitelirendszer-üzemeltetők 3, 5 és 10 % közötti értékeket adtak meg, mások nem válaszoltak, vagy 10%-nál nagyobb értékeket jeleztek. E körülmények között, és feltételezve, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők válaszait a saját érdekeik befolyásolták, az ACER a tűréshatárt – az adott vélemények „átlagaként” – az érintett hálózati elem maximális kapacitásának 10%-ában állapította meg, amint az a 30/2020 határozat 115. pontjából is kitűnik.

214 Ebből következik, hogy az érintett hálózati elem maximális kapacitása 10%-ának a CORE-régió valamennyi ajánlattételi övezete tekintetében közös tűréshatárként és az érintett hálózati elemenkénti tűréshatár meghatározásának első lépéseként történő megállapítása nem a strukturális szűk keresztmetszet nélküli tűréshatár 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének első albekezdésében előírt elemzésén alapul, hanem az érintett átvitelirendszer-üzemeltetők által adott eltérő véleményekre tekintettel kialakított kompromisszum eredménye.

215 Ugyanis, amint azt az ACER a megtámadott határozat 930. pontjában (141. oldal) elismeri, a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének első albekezdésében előírt elemzés feltételezi többek között a hálózati beruházások és az ajánlattételi övezetek strukturális szűk keresztmetszetek megszüntetése érdekében történő esetleges újbóli felosztásának elemzését. Márpedig az ACER elismeri, hogy nem végzett ilyen elemzést.

216 E körülmények között hatástalan az ACER azon érve, amely szerint a tűréshatár meghatározása „szigorú elemzésen” alapult, mivel ez az elemzés mindenesetre nem a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés volt.

217 Ebből következik, hogy az ACER által megállapított tűréshatár nem tartja tiszteletben a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében megállapított azon követelményeket, amelyek szerint a tűréshatárnak a „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szint[nek]” kell megfelelnie, és azt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” kell meghatározni.

*A bennefoglalt hatáskör elismerésének feltételeiről*

218 A fenti megfontolásokból következik, hogy a tűréshatár ACER által a vitatott költségmegosztási módszertanban történő meghatározása nem felel meg a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének.

219 E körülmények között nem releváns az a kérdés, hogy az ACER főszabály szerint rendelkezett-e hatáskörrel arra, hogy a 2019/942 rendelet 6. cikke (10) bekezdése második albekezdésének a) pontja alapján maga határozzon meg tűréshatárt, amint az a megtámadott határozat 924. pontjából (140. oldal) kitűnik. E rendelkezés ugyanis mindenesetre nem teheti lehetővé az ACER számára, hogy olyan tűréshatárt állapítson meg, amely nem felel meg a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében foglalt követelményeknek.

220 Meg kell tehát vizsgálni, hogy annak ellenére, hogy a tűréshatár ACER általi meghatározása nem felelt meg a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében foglalt követelményeknek, az ACER abban a konkrét helyzetben, amelyben volt, rendelkezett-e bennefoglalt hatáskörrel arra, hogy az e rendelkezésben előírtaktól eltérő módon tűréshatárt határozzon meg.

221 Az ACER ugyanis a tűréshatár meghatározására vonatkozó hatáskörét az intézkedésének szükségességével igazolja. Állítása szerint a strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható tűréshatár átvitelirendszer-üzemeltetők által elvégzendő elemzése hiányában az ACER jogosult volt arra, hogy – a patthelyzet elkerülése érdekében – a vitatott költségmegosztási módszertanban ideiglenesen maga határozzon meg tűréshatárt.

222 Elsősorban a jogszerűség elvére tekintettel főszabály szerint nem fogadható el, hogy egy olyan uniós ügynökség, mint az ACER, eltérhessen az alkalmazandó jogi kerettől. Ebből következik, hogy az ACER főszabály szerint nem térhetett el a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésétől.

223 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a 2019/942 rendelet 6. cikke (12) bekezdése b) pontjának megfelelően az ACER „ideiglenes határozatot hozhat […] az üzemeltetés biztonságának biztosítása érdekében”. Márpedig meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben az ACER a tűréshatár megállapítása érdekében nem erre a rendelkezésre támaszkodott. Egyébiránt és mindenesetre a költségmegosztási módszertan elfogadása nem tekinthető a 2019/942 rendelet 6. cikke (12) bekezdésének b) pontja értelmében szükségesnek „az ellátás biztonságának vagy az üzemeltetés biztonságának biztosítása érdekében”. E módszertan célja ugyanis a beavatkozó intézkedések költségeinek megosztása, és nem az ellátás biztonságának vagy az üzemeltetés biztonságának biztosítása érdekében végrehajtandó beavatkozó intézkedések meghatározására irányul.

224 Ráadásul e rendelkezésnek, és ennélfogva azon lehetőségnek a fennállása, hogy – egyértelműen körülhatárolt körülmények között – ideiglenes határozatokat hozzanak, az ACER arra vonatkozó bennefoglalt hatáskörének elismerése ellen szól, hogy a költségmegosztási módszertanban akár ideiglenes jelleggel a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírtaktól eltérő módon határozza meg a tűréshatárt.

225 Harmadsorban, az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a hatékonysághoz fűződő érdekre való puszta hivatkozás nem elegendő ahhoz, hogy valamely uniós ügynökség számára hatáskört keletkeztessen (lásd ebben az értelemben: 2019. október 24-i E-Control kontra ACER ítélet, T-332/17, nem tették közzé, EU:T:2019:761, 69. pont). A hatékonysághoz fűződő érdekre való puszta hivatkozás következésképpen nem elegendő ahhoz, hogy lehetővé tegye valamely uniós ügynökség számára az alkalmazandó jogi kerettől való eltérést.

226 Mindazonáltal nem zárható ki, hogy a hatékonysághoz fűződő érdek – feltéve, hogy ez a Szerződések vagy az érintett rendelet rendelkezései hatékony érvényesülésének biztosításához fűződő valós szükségletnek felel meg – igazolhassa bennefoglalt döntéshozatali hatáskör fennállását (lásd ebben az értelemben: 2019. október 24-i E-Control kontra ACER ítélet, T-332/17, nem tették közzé, EU:T:2019:761, 69. pont).

227 Ezért meg kell vizsgálni, hogy a jelen ügyben teljesültek-e az ACER bennefoglalt hatáskörének ezen ítélkezési gyakorlat alapján történő elismerésére vonatkozó feltételek.

*Az ACER bennefoglalt hatáskörének elismeréséről*

228 A fenti 226. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően annak vizsgálata céljából, hogy az ACER hivatkozhat-e bennefoglalt hatáskörre, meg kell vizsgálni, hogy az ilyen hatáskörnek az ACER javára történő elismerése a szóban forgó rendelkezések hatékony érvényesülésének biztosításához fűződő valós szükségletnek felel-e meg.

229 E tekintetben a megtámadott határozat 924–946. pontjából (140–144. oldal) és 1206–1220. pontjából (214–216. oldal) az következik, hogy az ACER azt állította, hogy a költségmegosztási módszertan előírt határidőn belüli elfogadásának szükségessége arra kényszerítette, hogy ő maga határozza meg a tűréshatárt, minderre pedig az általában megkövetelt elemzés hiánya ellenére került sor.

230 Először is, az ütemezésre tekintettel hivatkozott szükségletet illetően meg kell állapítani, hogy kétségtelen, hogy az ACER-nek főszabály szerint a 2019/942 rendelet 6. cikke (12) bekezdésének a) pontjában és a 2015/1222 rendelet 9. cikkének (11) bekezdésében előírt határidőn belül, vagyis 2020. március 27-től számított hat hónapon belül el kellett fogadnia a költségmegosztási módszertant.

231 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy az uniós jog semmilyen szankciót nem fűz a 2019/942 rendelet 6. cikke (12) bekezdésének a) pontjában és a 2015/1222 rendelet 9. cikkének (11) bekezdésében előírt hat hónapos határidő túllépéséhez. Nem kötelező határidőről, hanem tájékoztató jellegű határidőről van tehát szó.

232 Márpedig az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően ilyen tájékoztató jellegű határidő esetén, még ha az uniós szervnek, amelyre e határidő vonatkozik, törekednie is kell e határidő betartására, többek között a feladat összetettsége miatt és valamely tagállam érdekeinek sérelme nélkül több időre lehet szüksége (lásd ebben az értelemben: 2013. január 15-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, T-54/11, EU:T:2013:10, 27. pont).

233 Következésképpen az ACER érvelésének kiindulópontja téves, mivel nem volt kötelező számára, hogy a költségmegosztási módszertant az előírt határidőn belül, azaz 2020. szeptember 28. előtt elfogadja.

234 Ezenkívül nem vitatott, hogy a „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szint” elemzése összetett, és jelentős időt igényel.

235 Az ACER-nek tehát főszabály szerint lehetősége volt arra, hogy elegendő időt biztosítson az átvitelirendszer-üzemeltetők számára a szükséges elemzés elvégzésére anélkül, hogy a terhére rótták volna a 2019/942 rendelet 6. cikke (12) bekezdésének a) pontjában és a 2015/1222 rendelet 9. cikkének (11) bekezdésében előírt határidő megsértését.

236 Ez annál is inkább igaz, mivel az arra vonatkozó kötelezettség, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés elvégzése révén tűréshatárt határozzanak meg, csak 2020. január 1-jén lépett hatályba.

237 Márpedig abban az időpontban, amikor a CORE-régió átvitelirendszer-üzemeltetői jóváhagyás céljából benyújtották az említett régió valamennyi nemzeti szabályozó hatóságához a költségmegosztási módszertanra vonatkozó javaslatukat, tudniillik 2019. március 27-én, a 2019/943 rendeletet még nem fogadták el.

238 E tekintetben meg kell állapítani, hogy sem a 30/2020 határozat, sem a megtámadott határozat nem vizsgálja, hogy milyen esetleges következményekkel járhat a költségmegosztási módszertan elfogadásának ütemezésére nézve az, hogy a tűréshatár meghatározására, és ennélfogva a megfelelő elemzés elvégzésére vonatkozó kötelezettség csak 2020. január 1-jén lépett hatályba.

239 Ennélfogva a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozatban szereplő azon feltevése, amely szerint az ACER-nek az erre vonatkozóan számára előírt határidő miatt el kellett fogadnia a vitatott költségmegosztási módszertant anélkül, hogy megvárhatta volna a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést, a szabályozási keret olyan értelmezéséből ered, amely nem veszi figyelembe sem az ACER által tiszteletben tartandó határidő tájékoztató jellegét, sem pedig a hatályos jogi keret módosítását.

240 Következésképpen a költségmegosztási módszertan ACER általi elfogadására vonatkozó tájékoztató jellegű határidőre való puszta hivatkozás nem elegendő a szóban forgó rendelkezések hatékony érvényesülésének biztosításához fűződő valós szükséglet bizonyításához.

241 Másodszor, az ACER intézkedésének szükségességét az átvitelirendszer-üzemeltetők tétlenségével igazolta. A megtámadott határozat 955. pontjából (145. oldal) ugyanis kitűnik, hogy az ACER arra hivatkozott, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők „közel három év alatt” nem tudták elvégezni a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést.

242 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a tűréshatárnak a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés elvégzése révén történő meghatározására vonatkozó kötelezettség csak 2020. január 1-jén lépett hatályba.

243 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy ellentétben azzal, amit az ACER a megtámadott határozat 926. pontjában (140. oldal) állít, az átvitelirendszer-üzemeltetők a költségmegosztási módszertanra vonatkozó 2019. március 27-i javaslatot kísérő, 2019. február 22-i magyarázó dokumentumban nem tekintették kötelezőnek a tűréshatár meghatározását, hanem azt inkább a számukra biztosított lehetőségnek tekintették.

244 Még ha elfogadjuk is, hogy a tűréshatár meghatározásának szükségességét az átvitelirendszer-üzemeltetők a 2019/943 rendelet elfogadása előtt elismerték, ugyanakkor a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése pontosítja, hogy milyen módon kell meghatározni a tűréshatárt, tudniillik a hurokáramlások „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szint[jének]” elemzése alapján és „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében”.

245 Márpedig az ACER nem állítja, hogy a 2019/943 rendelet hatálybalépése előtt megállapítást nyert, hogy a tűréshatárt ily módon kell meghatározni.

246 E körülmények között az ACER nem róhatta fel jogszerűen az átvitelirendszer-üzemeltetőknek, hogy „közel három év alatt” nem tudták elvégezni a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést.

247 E következtetést nem kérdőjelezik meg az ACER által a tárgyaláson annak bizonyítása érdekében benyújtott dokumentumok sem, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők és a CORE-régió nemzeti szabályozó hatóságai még egyeztettek a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés elvégzésének módjáról.

248 Függetlenül attól, hogy e dokumentumok elfogadhatóak-e, meg kell állapítani, hogy az ACER által hivatkozott, folyamatban lévő egyeztetések a jelen ügyben nem relevánsak.

249 Az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően ugyanis valamely határozat jogszerűségét kizárólag a meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi helyzet alapján kell megítélni (lásd: 2022. április 27-i Roos és társai kontra Parlament ítélet, T-710/21, T-722/21 és T-723/21, EU:T:2022:262, 211. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így az ACER által hivatkozott, a megtámadott határozatnál későbbi bizonyítékok nem vehetők figyelembe e határozat jogszerűségének értékelése céljából.

250 Harmadszor, az ACER az intézkedésének szükségességét azzal igazolta, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők nem tartották be az általa számukra megállapított határidőt. E tekintetben jelzi, hogy négy hónapos, 2020. április 18-tól augusztus 20-ig tartó határidőt írt elő az átvitelirendszer-üzemeltetők számára a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés elvégzésére, és hozzáteszi, hogy azok nem tartották be ezt a határidőt.

251 Márpedig, amint az a megtámadott határozat 930. pontjából (141. oldal), 954. pontjából (145. oldal) és 1131. pontjából (202. oldal) kitűnik, maga az ACER is úgy vélte, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés összetett, és jelentős időt igényel.

252 Ráadásul az ACER nem bizonyítja, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők számára előírt négy hónapos határidő alatt bármilyen módon elősegítette volna ez utóbbiaknak a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésében előírt elemzés elvégzésére irányuló munkáját.

253 Márpedig a 2019/942 rendelet 6. cikke (11) bekezdésének megfelelően, amely az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében rögzített lojális együttműködés elvét tükrözi, az ACER az említett rendelet 6. cikkének (10) bekezdése szerinti határozat előkészítése során köteles konzultációt folytatni a nemzeti szabályozó hatóságokkal és az átvitelirendszer-üzemeltetőkkel.

254 A lojális együttműködés elve alapján, és figyelembe véve az uniós jogalkotó arra vonatkozó egyértelmű szándékát, hogy a határokon átnyúló kérdésekre vonatkozó nehéz, de elengedhetetlen döntések meghozatalát hatékonyabbá és gyorsabbá tegye (2022. szeptember 7-i BNetzA kontra ACER ítélet, T-631/19, EU:T:2022:509, 46. pont), az ACER-nek elő kellett segítenie a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés átvitelirendszer-üzemeltetők és nemzeti szabályozó hatóságok általi elvégzését.

255 E körülmények között az ACER nem róhatja fel jogszerűen az átvitelirendszer-üzemeltetőknek, hogy az előírt határidőn, vagyis négy hónapon belül nem tudták elvégezni a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést.

256 Negyedszer, az ACER két további megfontolással is igazolta a vitatott költségmegosztási módszertan anélkül történő elfogadásának szükségességét, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést megvárhatta volna.

257 Egyrészt a tárgyaláson az ACER arra hivatkozott, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan elfogadását követően elegendő időt kellett volna biztosítani az átvitelirendszer-üzemeltetőknek ahhoz, hogy kialakíthassák az annak megfelelő végrehajtásához szükséges eszközöket.

258 Márpedig meg kell állapítani, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan – RDCT-módszertan 37. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 13. cikkének (2) bekezdése szerint az előbbi módszertan végrehajtásának első lépését 2023. június 4-re, annak teljes körű alkalmazását pedig 2025. június 4-re tervezték.

259 Ily módon, mivel a vitatott költségmegosztási módszertan első, részleges alkalmazására csak két és fél évvel annak elfogadása után, annak teljes körű alkalmazására pedig négy és fél évvel az említett elfogadást követően kellett, hogy sor kerüljön, az arra való puszta hivatkozás, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetőknek ki kell alakítaniuk az e módszertan megfelelő végrehajtásához szükséges eszközöket, az említett végrehajtásra előirányzott igen hosszú időszakra tekintettel nem elegendő az arra vonatkozó valós szükséglet bizonyításához, hogy ezt a módszertant anélkül kellett elfogadni, hogy meg lehetett volna várni a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést.

260 Másrészt a megtámadott határozat 946. pontjából (144. oldal) kitűnik, hogy az ACER úgy véli, hogy a vitatott költségmegosztási módszertant az RDCT-módszertannal és a ROSC-módszertannal egyidejűleg kellett végrehajtani.

261 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a jelen ügyben nem annak eldöntéséről van szó, hogy az ACER jogosult volt-e ugyanazokat az időpontokat előírni a vitatott költségmegosztási módszertan, az RDCT-módszertan és a ROSC-módszertan végrehajtásához, hanem annak meghatározásáról, hogy az ACER elfogadhatta-e anélkül a vitatott költségmegosztási módszertant, hogy megvárhatta volna a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést.

262 E körülmények között a vitatott költségmegosztási módszertan, az RDCT-módszertan és a ROSC-módszertan egyidejű végrehajtásának állítólagos szükségességére alapított érv nem releváns azon kérdés szempontjából, hogy a költségmegosztási módszertant mikor kellett elfogadni.

263 Következésképpen az ACER az intézkedésének szükségességét nem igazolhatta az arra irányuló törekvéssel kapcsolatos megfontolásokkal sem, hogy elegendő időt biztosítson az átvitelirendszer-üzemeltetőknek ahhoz, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan két másik módszertannal egyidejűleg történő megfelelő végrehajtásához szükséges eszközöket kialakítsák.

264 Ebből következik, hogy az ACER nem bizonyította, hogy szükséges volt a vitatott költségmegosztási módszertant anélkül elfogadni, hogy megvárhatta volna a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést.

265 Következésképpen az ACER nem bizonyította, hogy olyan, a szóban forgó rendelkezések hatékony érvényesülésének biztosításához fűződő valós szükséglet állt fenn, amely igazolta volna, hogy számára bennefoglalt hatáskört ismerjenek el.

266 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a tűréshatár ACER általi meghatározása nem alkalmas a szóban forgó rendelkezések hatékony érvényesülésének biztosítására.

267 Kétségtelen, hogy a tűréshatár e meghatározása lehetővé tette az ACER számára, hogy 2020. november 30-án, vagyis nem sokkal a számára erre vonatkozóan előírt, 2020. szeptember 27-én lejáró határidő után elfogadja a vitatott költségmegosztási módszertant. Ez azonban nem tette lehetővé a szóban forgó anyagi jogi rendelkezések hatékony érvényesülésének biztosítását.

268 A vitatott költségmegosztási módszertannak ugyanis a 2015/1222 rendelet 74. cikke (6) bekezdésének a) pontja értelmében a szűk keresztmetszetek kezelése érdekében történő hatékony beruházásra való megfelelő ösztönzőket kell biztosítania. Ezenkívül a 2019/943 rendelet (34) preambulumbekezdése szerint a szűk keresztmetszetek kezelése során pontos gazdasági jelzéseket kell adni az átvitelirendszer-üzemeltetők és a piaci szereplők számára.

269 Márpedig, amint az a fenti 217. pontban megállapításra került, az ACER által meghatározott, a megtámadott határozatban megerősített tűréshatár nem tartja tiszteletben a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében foglalt követelményeket, amelyek szerint a tűréshatárnak meg kell felelnie a „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szint[nek]”, és azt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” kell meghatározni.

270 E körülmények között a vitatott költségmegosztási módszertan a tűréshatár e meghatározása miatt nem adhat – a beavatkozó intézkedések költségeinek megosztása révén – a hálózatokba történő beruházásokra vonatkozó „pontos gazdasági jelzéseket”.

271 Ezenkívül azt is meg kell állapítani, hogy az előírt határidő betartásához fűződő érdeknek és a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének tiszteletben tartásához fűződő érdeknek az ACER által látszólag elvégzett mérlegelése nem igazolja a vonatkozó szabályozásnak nem megfelelő tűréshatár meghatározását.

272 Amint ugyanis a fenti 231. pontban kiemelésre került, a költségmegosztási módszertan elfogadására az ACER számára előírt határidő csak tájékoztató jellegű volt, így a mérlegelés során az e határidő betartására irányuló szándék nem élvezhet elsőbbséget a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében foglalt követelmények tiszteletben tartásával szemben.

273 Ezt az eredményt nem kérdőjelezheti meg az ACER azon érve, amely szerint csak ideiglenes jelleggel határozta meg a tűréshatárt. Az említett meghatározás ideiglenes jellege ugyanis semmilyen módon nem enyhíti a vonatkozó szabályozási keretnek az ACER és a fellebbezési tanács általi megsértését.

274 Márpedig az a körülmény, hogy a tűréshatár meghatározásának ideiglenes jellege csak *de jure* áll fenn, nem teszi lehetővé a vonatkozó szabályozási keret ACER általi be nem tartásának enyhítését.

275 Következésképpen az ACER nem igazolhatja azon eljárását, hogy a mérlegelés során az előírt határidő betartásához fűződő érdeket előnyben részesítette a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében foglalt követelmények tiszteletben tartásához fűződő érdekkel szemben, arra hivatkozva, hogy a tűréshatár szabályozási keretnek nem megfelelő meghatározásából eredő, az e keretbe való beavatkozás ideiglenes jellegű. Következésképpen az ACER a tűréshatár meghatározása érdekében nem támaszkodhatott bennefoglalt hatáskörre.

276 A fenti értékelésekre tekintettel azt a következtetést kell levonni, hogy a tűréshatárnak az ACER által a vitatott költségmegosztási módszertanban történő – a megtámadott határozatban megerősített – meghatározása sérti a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdését, mivel e tűréshatár nem tesz eleget sem annak a kritériumnak, amely szerint a tűréshatárnak meg kell felelnie a „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szint[nek]”, sem pedig annak a kritériumnak, amely szerint a tűréshatárt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” kell meghatározni. Ezenkívül a fentiekből az következik, hogy az ACER arra sem volt jogosult, hogy eltérő módon határozzon meg tűréshatárt annak érdekében, hogy betartsa a vitatott költségmegosztási módszertan elfogadására számára előírt határidőt.

277 E körülmények között a harmadik jogalapnak helyt kell adni, anélkül hogy szükséges lenne megvizsgálni a felperes által annak alátámasztására felhozott többi kifogást.

278 Mivel a harmadik jogalap a megtámadott határozat tárgyát képező vitatott költségmegosztási módszertan egy központi elemére vonatkozik, a Törvényszék a megtámadott határozatot nem semmisítheti meg csak részlegesen.

279 Következésképpen a harmadik jogalap alapján helyt kell adni a felperes keresetének, és a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben az helybenhagyja a 30/2020 határozatot és elutasítja a felperes által az A-001–2021. sz. (egyesített) ügyben benyújtott fellebbezést.

280 E körülmények között a felperes által felhozott ötödik és hatodik jogalapot nem kell megvizsgálni.

### *A megtámadott határozat esetleges fenntartásáról*

281 Az EUMSZ 264. cikk második bekezdése értelmében a Törvényszék, ha azt szükségesnek ítéli, megjelöli a semmisnek nyilvánított jogi aktus azon joghatásait, amelyek továbbra is fennmaradnak.

282 A Törvényszék által elrendelt pervezető intézkedésekre válaszul a felek állást foglaltak e tekintetben.

283 A jelen ügyben az ACER arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat, és következésképpen a vitatott költségmegosztási módszertan megsemmisítése súlyos következményekkel járna. Az átvitelirendszer-üzemeltetőknek viselniük kellene a hálózati elemeiken aktivált valamennyi beavatkozó intézkedés teljes költségét, még akkor is, ha ezekre az intézkedésekre a más ajánlattételi övezetekből származó hurokáramlások miatt volt szükség. Ez a helyzet valószínűleg azzal a hatással járna, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetőket a rendszerösszekötő kapacitás korlátozására ösztönözné, ami magasabb villamosenergia-költségekben nyilvánulna meg.

284 Az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a jogbiztonsággal kapcsolatos okokból valamely jogi aktus joghatásai fenntarthatók, különösen ha a megsemmisítésének azonnali hatásai súlyosan hátrányos következményeket idéznének elő az érintett személyek számára, és ha a megtámadott jogi aktus jogszerűsége nem a célja vagy a tartalma miatt vitatott, hanem a kibocsátója hatáskörének hiánya vagy lényeges eljárási hiba miatt (lásd: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 175. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

285 E tekintetben egyrészt meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat megsemmisítése többek között az anyagi jog megsértésén, tudniillik a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdése második albekezdésének megsértésén, és nem kizárólag lényeges eljárási szabályok megsértésén alapul.

286 Másrészt az ACER érvelése azon a feltételezésen alapul, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan már alkalmazandó.

287 Márpedig a feleknek a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszaiból az következik, hogy a megtámadott határozat tárgyát képező vitatott költségmegosztási módszertant 2025. június 4-ét megelőzően nem fogják teljes egészében alkalmazni, és hogy a késedelmek miatt fennáll annak a veszélye, hogy az alkalmazást még tovább halasztják.

288 E körülmények között a megtámadott határozat megsemmisítésének joghatását nem kell korlátozni.

## A költségekről

289 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

290 Az ACER-t, mivel pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

291 Az eljárási szabályzat 138. cikke (1) bekezdésének értelmében az eljárásba beavatkozó tagállamok és az intézmények maguk viselik költségeiket. A Németországi Szövetségi Köztársaság tehát maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

**1) A Törvényszék megsemmisíti az Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynöksége (ACER) fellebbezési tanácsának 2021. május 28-i, az A-001–2021. sz. (egyesített) ügyben hozott határozatát, amennyiben az helybenhagyja az ACER-nek a Belgiumot, a Cseh Köztársaságot, Németországot, Franciaországot, Horvátországot, Luxemburgot, Magyarországot, Hollandiát, Ausztriát, Lengyelországot, Romániát, Szlovéniát és Szlovákiát magában foglaló, úgynevezett „CORE”-kapacitásszámítási régió villamosenergia-piaci átvitelirendszer-üzemeltetői által a teher-újraelosztás és az ellenkereskedelem költségmegosztási módszertanára vonatkozóan benyújtott javaslatról szóló, 2020. november 30-i 30/2020 határozatát, és elutasítja a felperes említett ügyben benyújtott fellebbezését.**

**2) Az ACER viseli a saját költségeit, valamint a Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (BNetzA) részéről felmerült költségeket.**

**3) A Németországi Szövetségi Köztársaság maga viseli saját költségeit.**

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. szeptember 25-i nyilvános ülésen.

Aláírások